

MLČÍCÍ GALAXIE

Přeložil Jiří Podbrdský

1.

„Jsme nejstarší národ univerza a pokud přečkáme tuto krizi, budeme věční. Existence našeho národa je ohrožena víc než kdy jindy, ale my přežijeme.“

„Je to tak, táti?“

„Ano, je to tak. V průběhu existence našeho národa jsme prozkoumali většinu univerza, a nikde jsme nenarazili na národ, který by byl alespoň přibližně tak starý a vyspělý jako my.“

„Rozumím. Většina národů neexistuje dlouho, nejstarší žijí sto tisíc nebo několik milionů let. Objevují se nové a jiné zase

zanikají a mizí, jako kdyby nikdy neexistovaly.“

„Naše dějiny začaly před nesčetnými miliony let v jedné galaxii, která zanikla před dávnými a dávnými časy.

Když se začalo rýsovat, že naše slunce zemře, opustili jsme naše planety.“ „A přesídlili na jiné planety, že?“

„Správně. Takto jsme dokázali zachránit náš národ před zánikem. Nyní ale musíme bojovat s jinými vlivy.

Ztrácíme kontrolu nad vlastním kulturním a civilizačním vývojem a vystavujeme se čím dál většímu nebezpečí, že zničíme sami sebe. Prožili jsme četné doby rozkvětu a úpadku. Náš

národ se rozšířil a zase zhroutil tak, že zbyly jen nepatrné buňky, z nichž vzešel nový život. Po statisících let vtáhla do galaxie smrt. Hvězdy odumíraly a nám nezbylo, než si vyhledat nový, mladší hvězdný ostrov, na němž bychom mohli žít a udržet existenci celého našeho národa.“

„V té době se z nás stali nájezdníci, kteří vpadli do nové galaxie a násilně potlačili tamější formy života?“

„Ne, to jsme nikdy nedělali, synku. Našlo se dost planet, na které si kromě nás .nečinil nárok nikdo jiný a na kterých jsme se mohli zabydlet. Došli jsme k názoru, že vývojový stupeň násilné expanze máme už dávno za sebou poté, co náš národ v té době existoval už víc než milion let. Když se na to tak dívám z dnešní perspektivy, je jeden milion let příliš krátká doba vzhledem ke skutečnosti, že od počátku naší existence uplynulo tolik milionů let!“

„Proč mi to všechno vyprávíš, táti?“

„Protože nadešel Čas, kdy budeme muset opět jednou opustit nějakou galaxii a najít si domov v mladší. Věčná existence znamená nemít nikde stání ani domov.“

„Já ale nevidím žádný důvod, proč bychom měli odsud odcházet.“

„Všechno nasvědčuje tomu, že tu nemůžeme zůstat. Zase máme co dělat s nepřítelem, kterému se budeme muset vyhnout.“

„Není načase postavit se nepříteli tváří v tvář a bojovat proti němu, místo abychom zase uprchli? Máme přece vojenskou moc. Máme zbraně, kterými dokážeme porazit všechny.“

„Synku, my neutíkáme před protivníkem, jen si jdeme svou vlastní cestou, jak je nám předurčeno od věků.

Nebojujeme zbraněmi, s tím jsme přestali už před miliony let. Ozbrojeným násilím nelze docílit žádné řešení.

Jen se tím vyvolávají problémy a odkládají se nezbytná rozhodnutí, která je pak třeba stejně dřív nebo později přijmout.“

„Máš pravdu. Je mi cizí sahat po zbrani.“

„My existujeme dál, zatímco jiné mocnosti zanikají. Čas se přes ně pokaždé převalí, a netrvá dlouho a už o nich nikdo nemluví. Mnohé z nich se mohou vykázat kulturou, jež není starší než tři sta tisíc let, a jsou na ni patřičně hrdí. Domnívají se, že už dosáhli vývojového stupně, z kterého se nelze vrátit zpátky. Dobývají sluneční soustavy, a možná i celé galaxie, a mají pocit, že jsou pány celého univerza. Jsou však pomíjející - my ne.“

Hlasité bušení vytrhlo Alasku Saedelaera ze studia nákrešů, které si pořídil na základě uplynulých událostí.

Doufal, že mu pomohou všechno lépe pochopit.

Někde v kosmické lodi to děsivě prásklo.

Nositel Kůže vyskočil a vyběhl z kabiny, aby se podíval, co se děje. Byl si jist, že tenhle randál mají na svědomí Scheep a Lanagh, dvě Varkvašovy děti, které přežily.

Bývalá loď čtvrtého posla Thoregonu ve tvaru vřetene s nosníkem, bezcílně bloumala galaxií Brohnder. Na palubě se kromě Saedelaera a kůže zemřelého Kummeroga nacházeli oba raubyňanští výrostci, kteří nyní měřili už jeden metr a dosáhli pozoruhodné váhy.

Alaska mel dojem, že zaslechl nárek, a zastavil se. Ohlásila se mu Kůže. Předtím se od něj odloupla a nyní se k němu opět plazila po podlaze.

„Nemůžu zůstat sama, Alasko.“

„Je to jen na přechodnou dobu.“

„Právě proto není třeba, abychom se od sebe oddělovali. Nevzdaluj se ode mě příliš daleko, prosím.“

Alaska se mezitím naučil Kůži vzdorovat a ovládat ji, Poslouchala ho bez odporu. Od Kummerogovy smrti byl jediná její kontaktní osoba a měl jí také zůstat. Když od něj Kůže něco chtěla, nesnažila se prosadit svou vůli, ale prosila. Byla téměř zdvořilá.

Saedelaere se otřásl. Děsil se toho, jak se mu Kůže přizpůsobovala čím dál ochotněji. Od Kummerogovy smrti se ujal role pána a velitele, ale tohle postavení se mu vlastně hnusilo.

Mimoděk zabloudil myšlenkami do minulosti. Bylo mu zrovna 28 let, když přicestoval transmitterem z planety Bontong na Peruwall. Byl by se vlastně měl přemístit z jednoho světa na druhý bez Časové prodlevy, ale trvalo mu to čtyři hodiny. Srazil se v hyperprostoru s jinou bytostí - s Cappinem. Fragment tohoto tvora mu uvízl v obličejí a jeho vzhled pak dováděl k šílenství každého, kdo ho spatřil.

A tak byl Alaska nucen nosit po celá staletí plastovou masku, aby neděsil ostatní. Jakou úlevu pocítil pak ve chvíli, kdy se podařilo konečně ho zbavit Cappinova úlomku.

A nyní opět musel nosit na svém těle parazita! Kůže měla zjevně žít stejně dlouho jako její hostitel. A protože Pozemšťan byl díky aktivátoru od ID prakticky nesmrtelný, znamenalo to, že Kůže s ním zůstane navěky věků. Děsivá představa!

Kůže pocítila Saedelaerovy duševní pochody, neboť k němu lnula těsněji než kdy předtím. Vytvořilo se mezi nim erpatické pouto, a tak byli oba ve stále větší míře schopni prociťovat prudké bolesti, strach ze smrti druhého, aniž spolu měli optický kontakt.

Symbiont velmi trpěl Alaskovým odporem. Ten si několikrát pohrává! myšlenkou oddělit se od Kůže a pak ji zabít, ale pokaždé ji zavrhl. Něco takového pro něj nepřicházelo v úvahu.

Koutkem oka nyní sledoval předmět, který k němu přilétal, a mimoděk se přikrčil. Syntronický přístroj velikosti knoflíku, který byl zbaven opláštění a měl ostré hrany, jej minul jen o milimetry. Vzápětí se roztříštil o stenu za ním.

Scheep na něj zvědavě hleděl a Lanagh vrtěl zklamaně hlavou.

„Netrefil jsi ho," prohlásil malý Raubyňan.

„A mašinka je v háji," poznamenal Scheep nevzrušeně. „Jestlipak to Buck spraví?"

„Možná. Pokud to bylo důležité," odpověděl mu bratr.

Oba Raubyňané připomínali jistý druh slonů, jací kdysi bývali také na Zemi. Alaska nevěděl, zda tam tato zvířata existují ještě v roce 1289 NGL. Měli šedou, jakoby popraskanou kůži a kónicky tvarovanou hlavu. Lebku pokrývala od krku krémová kožesina a ústa byla velmi špičatá.

„To je celý váš problém?" zeptal se dvou Raubyňanů nositel Kůže podrážděně.

Syntronová součástka byla vržena neskutečnou silou. Bezpochyby by mu byla utrhla hlavu od trupu, kdyby ho zasáhla. Tady přestávala všechna legrace. Tohle vyvádění obou výrostků nemělo nic společného s rozjívěností, dalo by se klidně považovat za vražedný útok. Ti dva to ale zjevně viděli jinak.

„Promiň, brácho," řekl Scheep. „Pokusil jsem se hodit na cíl, ale nezasáhl jsem ho. Co dělám špatně?"

„Podruhé to raději nezkoušej," zavrčel Pozemšťan.

„Proč ne?"

„Protože pak taky něco popadnu a hodím to po tobě. A spolehni se na to, že tě zasáhnu přesně v místě, kde tě to bude bolet nejvíc."

„Chceš mi snad vyhrožovat?" zvolal Scheep a napřáhl k Saedelaerovi hlavu.

„Ne. Jen tě varuju. To je všechno."

„Tobě jde o to, aby ses s námi střetl," vyčetl nesmrtelnému Lanagh a postoupil k němu. „Sotva náš máma-táta natáhl bačkory, namlouváš si, že nás musíš vychovávat."

„To tedy musím."

„Ale my nechceme!" vykřikl rozčileně Scheep. „Děsně to přeháníš. S námi nemůžeš takhle cvičit." v v. "- :

„Měli byste vědět sami, jak se chovat," odpověděl Saedelaere chladně. „Jestli se budete stavět na zadní, přistanu na nejbližší planetě a vy si vystoupíte."

„Pokud někdo vypadne z lodi, budeš to ty," zarval Lanagh. Skočil po Alaskovi, zabořil mu hlavu do břicha a srazil ho na podlahu. Nesmrtelný odletěl o několik metrů dál a Lanagh a Scheep zaujali bojovný postoj.

Překročili dosud platnou mez a dohodu, že se budou vzájemně alespoň minimálně respektovat. Nastala situace, kdy šlo Saedelaerovi o život.

„Kdo koho tady vychovává?" zeptali se ho oba Raubyňané jedním dechem.

Nositel Kůže pomalu vstal, sáhl si pod rameno a druhou ruku dal za záda.

„Copak to tam máš?" vyzvídal Lanagh.

„To se dozvíš, až se mě pokusíš napadnout podruhé."

„Zbraň?"

Alaska mlčky pohlédl na výrostka. Situace byla navýsost kritická. Oba Raubyňané měli větší sílu než on. Klidně by ho rozdrtili už jen vahou svých těl.

„To si nedovolíš!" zarval Scheep a postoupil dopředu.

„Co bych si jako neměl dovolit?" odpověděl Pozemšťan a naoko lhostejně pokrčil rameny. „Váš rodič je po smrti a Široko daleko není nikdo, kdo by mě mohl hnát k odpovědnosti. Ani pes po vás neštěkne, když vás

zabiju."

„A stejně tak se nikdo nedomákně, když sejmeme my tebe," prohlásil Lanagh vítězoslavně,

„To byste zůstali sami na téhle lodi. A ani nevíte, jak ji řídit."

„Buck nám to ukáže," namítl nadějeplně Scheep.

„Robot tu má na starosti opravy, ale ne pilotáž," uchechtl se opovržlivě Alaska Saedelaere. „Až sežerete všechny zásoby, co jsou na palubě, chcípnete hladu."

Scheep se zamyslel a roztrásl se mu pysky. Zjevně nevěděl, jak se rozhodnout.

„Zmizte!" přikázal Pozemšťan oběma výrostkům. „Během příštích dvou hodin mi nelezte na oči!" Choval se tak odhodlaně a sebejistě, že ho Raubyňané po chvíli váhání poslechli. Sice mrmlali a nadávali, ale nakonec odešli. Nesmrtelný odrazil jejich útok, ale nepochyboval o tom, že ho nedospělí zabijáci nenapadli naposledy.

Musel se na to připravit, pokud chtěl přežít. Vydechl si, když se vrátil do své kajuty. Ze skříně vytáhl ihned ruční paralyzátor a připnul si pouzdro ke stehnu. Raubyňané dospěli do vývojového stadia, kdy začali být nebezpeční. Už tu nebyl jejich mírumilovný rodič. Nikdo kromě Alasky je nedokázal umravnit. Nebylo však třeba je zabíjet. Nesmrtelný se rozhodl, že je při nejhorším zneškodní paralyzátozem.

Byl za ty dva nedospělé odpovědný. A nemyslel si, že se Raubyňané kdy vrátí ke svému národu. Bylo tedy jen a jen na něm, co se z nich stane. Byl si jist, že dojde k dalšímu měření sil, protože ti dva to měli v povaze, potřebovali si najít své postavení v tlupě. A jeho úkolem bylo dát jim jednoznačně najevo, že se mu musejí podřídit. „Jenže zbraň k tomu není zrovna moc vhodná," řekl sebekriticky. „Když je dokážeš přimět k poslušnosti jen zbraní, vrhnou se na tebe, jakmile ji nebudeš mít u sebe."

„Já mám hlad!" ozvala se Kůže.

„Teď na tebe nemám čas," odsekl Alaska Saedelaere. „A navíc nemám chuť k jídlu."

„Já ale potřebuju nutně něco strávit!"

„Ovládej se!"

„Nemůžu. Nebo snad mám žít z tvé substance?"

Terranci přeběhl po zádech mráz. Děsivá představa! Kůže zatím žila na jeho pokožce. Existovala mezi nimi vazba, která mohla být kdykoli přerušena. Co by se ale stalo, kdyby věčně hladový symbiont pronikl jeho tělesným povrchem a snažil se najít potravu v jeho nitru?

„Tak dobrá. Něco sním," ustoupil rychle Nesmrtelný.

„Nikdy bych nepronikla tvou vlastní pokožkou."

„Zapomeň na to!" přikázal Alaska Kůži. „Není to nic, o čem chci přemýšlet."

Ta myšlenka už tady ale byla a nedala se jen tak zapudit. Že by přece jen existoval jediný způsob, jak se zbavit parazita - a to zabít ho? A nezbyvalo Kůži nic jiného než se s ním spojit tak úzce, aby ji nemohl usmrtit, aniž by nepřipravil současně o život sám sebe?

Alaska Saedelaere cítil, jak se mu zvedá žaludek. Udělalo se mu nevolno a na okamžik musel odolávat pokušení přikázat medosynovi, aby ho uvedl do stavu umělého komatu a zbavil ho tak nepříjemných myšlenek a snů.

„Ne, to nesmíš v žádném případě udělat!" varoval sám sebe nahlas, když se s odporem pustil do jídla. „Kdybys byl v komatu, Kůže by si mohla dělat, co by chtěla. Pak by ses probudil a všechno by bylo v háji!"

Přinutil se myslet na něco jiného a zatoužil vrátit se co nejrychleji na Most do nekonečna.

Syntronika vřetenovité lodi sice měla poškozenou paměť, ale automatický opravný systém pracoval naplno, a tak mohl Nesmrtelný doufat, že dřív nebo později získá přístup do informačního systému paměti. Čekal na to jako na smilování. Pokud někde byly vůbec uloženy informace o Mostě, pak jedině v palubním počítači.

Alaskovi však šlo ještě o víc. Potřeboval se dozvědět něco o záhadném nebezpečí jménem Goedda, které podle všeho prociťlo k životu. Jak močme ohrožuje? přemítal v duchu. Kdo něho co je Goedda? Lze ji nebo jeho lokalizovat?

Saedelaere do sebe konečně nasoukal jídlo, přešel na velitelský můstek a pokusil se aktivovat palubní počítač.

Přístup k důležitým informacím však nezískal.

„Rekonstrukce paměti ještě neskončila," sdělil mu opravný systém.

„Jak dlouho ještě potrvá?" zeptal se ho.

„Co takhle několik kuchařských receptů? Ty jsem už dokázal vyvolat."

„Na to ti kašlu!" vyštěkl Nesmrtelný a vrátil se do své kajuty.

2.

„Když začala odumírat naše galaxie, nadešel čas, abychom ji opustili. Byl to zvláštní pocit. Odešli jsme z domoviny a vzali si s sebou mnoho omylů."

„Omylů?"

„Domnívali jsme se, že se musíme plést přírodě do řemesla a zachránit každý život."

„A to není správné?"

„Příroda je tvrdá a neúprosná. Nechává přežít pouze silné a zdravé."

„Není snad znakem kulturnosti a civilizovanosti dát šanci i druhým?"

„Příroda rozhoduje jinak, a když sejí někdo vzepře a zachrání pár slabých jedinců, zanikne celý národ. Na naši

pouti univerzem jsme to zažili už tisíckrát. I náš národ se dostal na samotný okraj propasti, protože jsme si mysleli, že musíme jednat proti přírodě. Věčnost se nám zjevila až v okamžiku, kdy jsme se podrobili neúprosným přírodním zákonům."

„To si musím nechat projít hlavou."

„Chápu tě. Je mi jasné, že se nechceš smířit s touhle myšlenkou."

„Odporuje mým etickým zásadám."

„Poznali jsme hodně národů, které raději zanikly, než aby se sklonili před přírodními zákony."

„A ty je respektuješ?"

„Cítím před nimi hlubokou úctu. Konec konců právě proto, že se jim náš národ podřídil, dosáhl stupně dokonalosti, jaký není dopřán nikomu jinému."

„A co superintelligence? Co kosmokraté?"

„To jsou jednotlivci, nikoli celé národy, synku. Existují na jiné mentální a etické úrovni. My se s nimi nesrovnáváme. Podívej se do teleskopu, Co vidíš?"

„Galaxii. Je od nás vzdálená víc než všechno, co jsem dosud videi."

„Je to naše galaxie. Odtamtud jsme přišli. Už vlastně neexistuje. Přestala být před mnoha miliony let taková, jakou ji vidíš. Předběhli jsme světlo a budeme putovat dál."

„A co když jednoho dne pohasne světlo naší galaxie?"

„Pak možná pro nás skončí věčnost, synku"

„Mohu ti nabídnout další paměťový sou--bor," oznámil Alaskovi opravný systém.

„Zase nějaké recepty?"

„Jde o jiné obsahy."

Pozemšťan vyšel z kajuty a zamířil na můstek. Předtím se ale ujistil, že má s sebou paralyzátor. Nemínil se nechat zaskočit Scheepem a Lanaghem. Raubyňané se ale neukázali.

Holodisplej ukazoval obnovu další paměťové jednotky. Zdálo se, že je důležitá. Systém ji našel ve zvlášť chráněném sektoru paměti.

„Tak mi to pusť!" vybídl Nesmrtelný syntron.

Nejprve se objevil symbol pláště, která jako by byla složena z nekonečného počtu hvězd a působila na Saedelaera zvláštním dojmem. Přeběhl mu mráz po zádech, když vtom se objevil portrét. Obličej měl rysy podobné lidským. Pokožka obepínající lebku se stříbřitě třpytila.

Pozemšťan věděl okamžitě, koho má před sebou. Kůže mu pověděla spoustu podrobností o tvorovi, na kterého narazil ve vraku větrenovité lodi a který se označil za čtvrtého posla Thoregonu.

„Obracím se na Ce Rhiotona," prohlásil tvor a zabodl se očima do Saedelaera. „Tato zpráva je velmi důležitá."

„Doufám, že se na mě teď nevrhnou ty dvě zrůdy," zavrčel Nesmrtelný a soustředil se cele na to, co mu sděloval čtvrtý posel Thoregonu.

„V galaxii... jsem zjistil několik hrozivých znamení."

Jméno galaxie nebylo rozumět, ale zdálo se, že je velmi významná. Marně si Alaska nechá! několikrát přehrát záznam, syntron mu sdělil, že jméno nelze rekonstruovat. „Zdá se, že kdosi probudil Goeddu!" prohlásil.

Pozemšťan měl dojem, jako by se můstkem prohnal ledový závan. Nebezpečí jménem Goedda! Opět další varování.

„Víme oba, že to mohla způsobit pouze osoba s příslušným stupněm priority. Jde o postavení rovnocenné poslu Thoregonu nebo vyšší," oznámil stříbřitě se lesknoucí tvor. „Proto přichází v úvahu pouze pět poslů a členové rady Thoregonu. Mám tu-Šení, že tato osoba je zrádce!"

Poněkud se mu zachvěl hlas a prozradil jeho duševní ořes. „A teď se obávám, že může být ohrožen dokonce i samotný Tho-regon! To by byla katastrofa kosmického dosahu. Doufám, že budu mít příležitost ještě předat toto poselství. Musí se sejít Rada. Hlášení vyhotovil Cemidicyl Pervorat Ceun."

Tím končila zpráva bytosti jménem Ce Rhioton, jež byla Alaskovi zcela cizí. Tušil, že jde o stejné poselství, které měl pravděpodobně předat za Čtvrtého posla Kummerog.

Právě tohle poselství měl Kummerog předat na Moste nekonečnosti! Napadlo Pozemšťana.

Zřejmě bylo nanejvýš důležité pro bytost jménem Cenndicyl Pervorat Ceun.

Alaska si stále znovu pouštěl záznam a výrazy Thoregon, pět poslů a Rada mu zněly záhadně a významně současně. Potom vstal a začal přecházet po velitelském můstku sem tam. Jeho neklid rostl každou minutou.

Dočista zapomněl na Scheepa a Lanagha.

Cenndicyl Pervorat Ceun se v souvislosti s Goeddou obával katastrofy kosmického dosahu. Zase onen zatracený Goedda! Alaska Saedelaere se cítil osamělejší než kdy předtím. Zoufale si přál promluvit si o Goeddovi s Perrym Rhodanem, Bullym, Atlanem nebo jiným Nesmrtelným.

Po všem, co se dozvěděl, si byl jist, že Most do nekonečna má zapuštěn alespoň jeden pilíř ve Sluneční soustavě. Přesněji řečeno na Trokanu...

Bylo snad i lidstvo ohroženo Goeddou? Stálo na prahu kosmické katastrofy, aniž cokoli tušilo, aniž bylo někým varováno? Nositel Kůže musel za každou cenu vypátrat, jak je to s Goeddou. Pokud se mu to podaří, musí se vrátit s větrenovitou lodí do arzenálu Baolin-Nda.

Půjde to ale vůbec? Dostane vřetenou povolení vlétnout do nitra arzenálu a podaří se jemu dospět k Mostu? Saedelaere v to mohl jen doufat. Úvahy, co udělá pak, zatím odložil, protože bylo předčasné se jimi zabývat. V té chvíli obdržela druhá část souboru poziční data. Alaska se domníval, že se vztahují ke galaxii, v níž byl oživen Goedda, a přikázal syntronu, aby provedl několik výpočtů. Poté se rozhodl, že poletí k dané poloze. Byl přímo posedlý myšlenkou zjistit, oč jde. a to dřív, než podnikne další kroky.

Vzdálenost vyznačené galaxie byla 8,8 milionů světelných let a let měl trvat poměrně dlouhou dobu. Na druhé straně Alasku utěšovalo, že Čím víc pokročí opravy vřetenovité lodě, tím bude rychlejší.

„Opravdu tam chceš letět?“ ozval se za ním jasný hlas.

Alaska Saedelaere pudově klesl do podřepu. Těsně nad ním prosvítl ocelová deska velká jako talíř a zaryla se do konzoly, z které vyšlehly blesky a vyvalil se dým.

Když se nositel buněčného aktivátoru opět narovnal, svíral v ruce paralyzátor. Raubynany nikde neviděl, zato je slyšel, jak lomoží venku na chodbě. Jako šílenci strhávali ze stěn obložení a házeli jím po sobě.

„Nechtě toho!“ křikl na ně, ale ti dva ho vůbec nevnímali. Přešel k přepážce, namířil zbraň Scheepovi na nohy a vypálil. Výrostek zmučeně zavyl, klesl na podlahu a válel se po ní sem tam. Lanagh toho využil a hodil po bratrovi několik dalších úlomků.

„Tak dost!“ zaječel Alaska podrážděně. „Nebo tě složím taky!“

„Když on si začal!“ postěžoval si Lanagh.

„Já ne - to on!“ protestoval Scheep.

„Lže!“ zavřeštěl Lanagh a nakopl bratra do boku.

Nesmrtelný s nimi udělal krátký proces. Paralyzoval je a slíbil jim: „Přijdu sem, až se uklidníte! A hned tak to nebude!“

Vrátil se na velitelský můstek a zahájil let, který měl přenést vřetenovitou loď o 8,8 milionů světelných let dál.

Když se pak odebral do své kajuty, nemohl usnout, přestože byl nesmírně unavený. Musel myslet na Raubynany, kteří mu působili čím dál větší obtíže.

Nedoufal, že najde trvalé řešení. Oba vý-rostci se nacházeli ve stadiu vývoje, které on nemohl zrušit. Spíš musel počkat, až skončí samo od sebe, až se završí hormonální přestavba dospívajících Raubyňanů. To ale neznamenal, že by je nemohl vykázat do patřičných mezí.

Zatímco vřetenovitá loď se hnala vesmírem mnohonásobnou rychlostí světla, Nesmrtelný mrzutě uvažoval, jak se vypořádat s následujícím problémem.

Na jedné straně se zdálo, že hrozí kosmická katastrofa a on má možnost včas ji rozeznat a varovat před ní národy Mléčné dráhy.

Na druhé straně ale měl co do činění s dvěma příšerným i nedospělci, kteří nebyli schopni myslet dál než za horizont jedné hodiny a kterým bylo absolutně fuk, co se děje mimo loď. A tohle jim mělo vydržet do chvíle, kdy přestanou svádět boj o postavení ve skupině; ,

Mám se pokusit vysvětlit jim, že mají vyšší odpovědnost? Pomyslel si. „To je marné,“ povzdech si nahlas.

„Nejsou s to myslet ve vesmírných rozměrech. Na druhé straně je ale nemůžu někam jednoduše zavřít, než se všechno vyřídí, zatracené!“

„Mám hlad,“ ozvala se Kůže.

Alaska Saedelaere se bez diskuse pustil do jídla, aby ji uspokojil.

„Mohla bys mi pomoci,“ prohlásil po chvíli. „Nic tě nenapadá?“

„Máš na mysli Raubyňany? To bych tedy nemohla.“

Pozemšťan se narovnal jako pravítko, když mu náhle probleskl hlavou určitý nápad. „Mohla bys pomoci nám všem,“ vyhrkl, „kdybys přilnula k jednomu z nich a přivedla ho k rozumu.“

Myšlenka, že by se tak zbavil Kůže, byla tak svůdná, že se pro ni okamžitě nadchl.

„Ne!“

„Co znamená — ne?“

„Jen to, že to neudělám,“ bránila se Kummerogova kůže. „Zůstanu spojená s tebou, s nikým jiným.“

„Pomohlo by nám to ale oběma vyřešit daný problém.“

„Ne!“

Alaska Saedelaere rezignoval. Vycítil, že nemá smysl dále v tomto směru na Kůži naléhat. Stejně by ho neposlechla. Nemohl změnit její názor, a navíc by to bylo velmi nemorální.

Problém však zůstal.

Scheep a Lanagh se objevili za několik hodin. Ohlásili se bušením do stěn. Ještě nebyli v plné formě a kulhali, protože nervové dráhy v nohách měli stále ještě podrážděné.

„Mrzí nás to,“ prohlásil Scheep zkroušeně.

„Opravdu,“ přisvědčil horlivě jeho sourozenec.

„Zřejmě jsme to přepískli.“

„Víme až moc dobře, že sami nejsme schopni letět s vřetenem.“

„Jsme odkázáni na tvou pomoc.“

„Jsem dojat až k slzám,“ zavrčel Alaska Saedelaere. „Jak dlouho potrvá fáze vašeho prozření? Pět minut - nebo

celou hodinu?"

Oba Raubyňané se na sebe podívali a Lanagh zavřeštěl: „Já jsem ti říkal, že je zatvrzelý a omezený. Prostě je moc starý na to, aby chápal. Vlastně bychom se neměli s takovým mechousem ani bavit."

„Tak moment!" vykřikl Nositel Kůže, když se ti dva chtěli vytratit. „Žádný spěch! Mrzí mě, že jsem vás předtím nebral vážně. Musíme spolu nějak vycházet, a proto bychom spolu měli mluvit věcně a rozumně."

„Ted' dělá, jako kdyby byl jediný rozumný tvor na palubě," vyprskl Scheep a zakroutil hlavou.

„Je to omezený prd'ola," ulevil si Lanagh. „Hele, brácho, projdeme se trosku po lodi a rozmlátíme a spálíme všechno, co na ní přebývá."

„Zůstanete tady!" vyštěkl Saedelaere. „Chci, abychom spolu uzavřeli příměří. Pro příští dny potřebuju mít klid, nebo budeme všichni po smrti dřív, než dosáhneme cíle."

„On si fakt myslí, že na nás může dělat ramena!" ucedil Scheep opovržlivě.

„Myslím to vážně," řekl důrazně Pozemšťan. „Počkejte! Poslechněte si zprávu, kterou po sobě zanechal čtvrtý posel Thoregonu. Doufám, že pak pochopíte, že můžeme přežít jen tehdy, když přestaneme s nesmyslnými spory."

„Na tenhle laciný trik ti neskočíme," prohlásil Lanagh.

„Kdyby byl váš rodič naživu, nejspíš by chtěl, abyste si poselství alespoň vyslechli a teprve pak se rozhodli," poznamenal Nesmrtelný. „Měli byste mít alespoň tolik odpovědnosti."

„Ted' se nás snaží dostat na city," zasténał Scheep. „Dobrá, jak chceš."

„Tak to na nás vybal, starouši!" přidal se otráveně Lanagh.

Alaska si vydechl a odvedl oba Raubyňany na velitelský můstek. V koutku duše doufal, že se situace alespoň trochu zlepší.

3.

„Náš národ se rychle rozšířil ve své nové vlasti. Nové generace se však zmocnily mocenské choutky, o kterých jsme se domnívali, že jsme je už dávno překonali."

„Ovládli jsme jiné národy?"

„Přesně tak, synku. Z pocitu nesmírné nadřazenosti jsme se opovážlivě chtěli vyrovnat bohům a byli jsme pevně přesvědčení o tom, že jsme povinni oblažít méně vyvinuté národy svými poznatky a filozofiemi."

„To nemohlo dobře dopadnout."

„Několik tisíciletí to vypadalo, že jsme se vydali správnou cestou, jenže pak začaly působit opačné síly. Ukázalo se, že jsme z touhy po moci vyvolali jednu z nejstrašlivějších válek, jakou kdy univerzum zažilo."

„Vyšli jsme z nijako vítězové?"

„Vyhráli jsme, synku. Zároveň jsme ale poznali, že jsme kráčeli naprosto chybnou cestou. Proto jsme se stáhli a postarali se, aby znovu zavládl mír. Obtížili jsme se obrovskou vinou, a proto jsme se omezili na nenásilnou pomoc méně vyspělým národům."

„Co jste dělali?"

„Na mnoha světech zuřily i nadále děsivé války. Těm se nedá zabránit natrvalo -nikde a nikdy. Také my jsme se o to marně pokoušeli. Byli jsme rádi, když se nám podařilo přimět zúčastněné strany, aby ukončily boje, a nabídnout jim lepší budoucnost. Drželi jsme se ovšem stranou a tahali jsme za nitky hodně nenápadně."

„To byla ta lepší cesta?"

„Mysleli jsme si, že na ní setrváme navěky, ale také my jsme se vyvíjeli. Evoluce nás v průběhu milionů let změnila, a tak jsme se nevyhnuli tomu, že jsme opět sesli z téhle cesty."

Vřetenovitá loď s třemi cestujícími na palubě dorazila bez úhony k cíli - do galaxie přibližně čočkovitého tvaru se slabým eso-vitým profilem o průměru asi 55 000 světelných let.

V okrajovém sektoru se nacházelo několik kulatých hvězdokup. Alaska Saedelaere mezi nimi náhle zaparkoval loď.

„Co se děje?" podivila se Kůže.

„Jak víš, patrně zde se nachází nebezpečí jménem Goedda," odpověděl Pozemšťan, „a já bych se nerad nechal zaskočit."

Byl s Kummerogovou kůží na velitelském můstku sám. Scheep a Lanagh se v minulých dnech chovali klidně - až podezřele klidně. Nesmrtelný počítal s tím, že brzy zase vyvedou nějakou skopičinu.

Nebo, že by oproti všemu očekávání přece jen pochopili, že nebezpečí vycházející z Goeddy je tak velké, že by bylo neomluvitelné, kdyby pokračovali ve svých hrátkách?

Alaska se přinutil nemyslet na Raubyňany a soustředil se zcela na dálkovou lokalizaci. Chtěl získat co možná nejvíc informací o galaxii, než se vydá na další let.

První pokus nepřinesl žádné odkazy na přítomnost inteligentních bytostí. Lokátory nezachytily žádné kosmické plavidlo.

Nositel Kůže navedl loď dál do nitra galaxie, zastavil a znovu provedl dálkovou lokalizaci. Se stejným výsledkem. Zdálo se, že v celé galaxii není žádná technicky vyspělá civilizace. Nebyly zachyceny ani žádné známky rádiového provozu. Rozsáhlé testy potvrdily, že nedošlo k chybným hlášením.

Pozemšťan si prohlížel holodispleje lokalizačního střediska a kroutil hlavou.

Galaxie, jako byla tahle, obvykle vracely spoustu zaměřovačích ozvů, šuměly v nich hypersignály a našla se také spousta jiných známek toho, že místní obyvatelé cestují vesmírem. Tady nic z toho neplatilo.

„Možná máme před sebou zcela neobydlenou galaxii," namítla Kůže.

„To si nedovedu ani při nejlepší vůli představit," prohlásil Alaska Saedelaere.

„Jiná odpověď prostě neexistuje."

„Ale určitě existuje," zavrčel Nesmrtelný. „Nevěřím, že tady nikdo není. Zdá se, že je stejně stará jako galaxie, v nichž se vyskytuje nepřehlédnutelná množina forem života. Musejí tu Žít národy schopné letů do vesmíru."

„A kde tedy jsou?"

Alaska neodpověděl, neboť nechtěl hádat z kávové sedliny. Tato záhada se nedala rozluštit bez dostatečných informací. Nebezpečí jménem Goedda. Co když právě proto tahle galaxie mlčí? Co když zdejší národy „stáhly ohon", aby na sebe neupozornili Goeddu? Mlčí celá galaxie ze strachu před Goeddou?

Pozemšťana se zmocnil nepříjemný pocit. Opatrně nalétal s vřetenovitou lodí dál do nitra galaxie a nespouštěl oči z hologramů dálkových lokátorů.

Jaké tajemství v sobě skrývá tento hvězdný ostrov?

Kůže hodnou chvíli mlčela a ohlášila se teprve ve chvíli, kdy loď dosáhla malé soustavy žlutého slunce. Na lokalizační obrazovce se ukázalo osm planet, z nichž třetí vypadala, jako že na ní vládou podmínky vhodné pro život. Vyznačovala se ideální atmosférou obsahující kyslík a také teploty se pohybovaly v optimálním rozpětí.

„Co máš v plánu?" zeptal se symbiont Nesmrtelného.

„Přistaneme na třetí planetě."

Kummerogova kůže se zdržela jakéhokoli komentáře, ale její mlčení bylo dostatečně výmluvné. Mela své pochyby, ale neodvažovala je dát otevřeně najevo.

Když Pozemšťan navedl loď na přistání, objevili se na velitelském můstku Scheep a Lanagh.

„Chceš opustit loď, až budeme dole?" zeptali se oba jedním dechem.

Alaska okamžitě pochopil, o čem jim jde, a odsekl: „Pokud si myslíte, že po mém odchodu odstartujete a necháte mě dole, šeredně se pletete. Zajistil jsem, aby se vřetenem beze mě nevznoslo z povrchu planety."

Nejistě na něj pohlédli.

„Jak?" vyzvídala Scheep.

„Kecáš!" vyprskl Lanagh.

Nositel buněčného aktivátoru jim na to nic nerekla. Soustředěně sledoval obrazovky, na nichž byly vidět rozsáhlé kontinenty s širokým pásem zeleně kolem rovníku. Pevniny na sever a na jih jevíly známky Četných poškození a svědčily o civilizačních zásazích do krajiny.

„Na této planetě existuje život," prohlásila Kůže.

„Ano. Otázka zní, nakolik je vyvinutý," odpověděl Alaska. Nepříjemný pocit sílil.

Terénem se táhly Čáry jako podle pravítka. Jsou to ale opravdu známky civilizace? uvažoval Pozemšťan.

Nemohla je vydupat do půdy třeba zvířata?

Nechal si ve výřezích ukázat detaily. V nich pak rozeznal nejen vybudované dopravní cesty, tak příznačné pro uzavřené světy, ale také různě velké stavby vyznačující se pozoruhodnou architekturou.

Nebylo pochyb! Na planetě zanechala stopy nějaká civilizace. Kde jsou ale bytosti, které tohle všechno vytvořily? napadlo Nositele kůže.

Lokátory nikde nezachytily nezvykle velké výlevy energie, žádná elektromagnetická pole ani nápadné tepelné emise.

„Co tu vlastně pohledáváme?" popichoval Lanagh.

„Tady je přece naprosto mrtvo." vyhrkl otráveně Scheep. „Nic se tu neděje."

Když synton upozornil Saedelaera na jednu větší budovu, Alaska k ní hned nasměroval vřetenem. Budova měřila v průměru asi jeden kilometr a byla vysoká přibližně tři kilometry. Zářila bíle ve slunečních paprscích odrážejících se v deseti-

tisících oken. Ze všech směrů se k ní sbíhaly Četné ulice.

„Ani tady není stopa po nějaké formě života," poznamenal Nesmrtelný.

Neodpovídalo to tak docela skutečnosti a byl si toho dobře vědom. Lokátory udávaly, že uvnitř v budově jsou početné, různě vyhřáté trakty. Svědčilo to o tom, že pracují přinejmenším technická zařízení, pokud neměli ohřev na svědomí samotní obyvatelé domu.

Alaska Saedelaere přistál s lodí asi dva kilometry od stavby a pokračoval v průzkumu.

„Jak dlouho ještě máme čekat, než budeme moct konečně ven?" vykřikl netrpělivě Scheep.

„Přehánět se dá všechno, i průzkum," vyprskl Lanagh.

„Zvlášť když se nějaký páprda bojí kde-Čeho," přisadil si jeho bratr.

„Venku je přece prázdno a pusto. Fakt je tu bezpečno," prohlásil Scheep.

„Přesně tak!"

„Vy zůstanete na palubě!" rozhodl rázně Alaska Saedelaere. „Půjdu ven sám. Jakmile se přesvědčím, že vám nic nehrozí, dám vám vědět."

Oba Raubyňané se kupodivu bez odporu podřídili jeho rozkazu. Tiše se spolu bavili a nijak neskrývali své zklamání, ale nepokusili se ho přemlouvat.

Za několik minut už opustil nositel Kůže přechodovou komoru lodě, chráněn SERU-NEM. Pomocí gravopaku se vznášel k obrovité stavbě a dokonale kopíroval zpevněnou vozovku.

Několik drobných zvířátek před ním prchlo do křoví a nejistě ho pozorovalo. Nad ním přeletěl velký pták s velkým rozpětím křídel a když Alasku míjel, vydal ze sebe řadu varovných skřeků. Hmyz, který kolem něj kroužil, nebyl agresivní.

Alaska si mimoděk vydechl. Nepotvrdila se jeho obava, že tento svět je pustina bez života, v níž se vyskytuje pouze flora.

Zdálo se, že všechno je v pořádku.

Na palouku mezi keři se pásli velcí čtyřnožci porostlí hustou srstí a s mohutnými rohy. Podezřívavě k němu vzhlíželi a zjevně nejsilnější kus výhružně zařval. Šlo o býložravce, kteří mu nebyli nebezpeční, pokud by se k nim příliš nepřiblížil.

Proletěl kolem nich až k masivní bráně na úpatí budovy, která se nad ním tyčila jako velehora.

V bezprostředním okolí stavby vládla působivá Čistota. Nikde se neválely odpadky a až na ulice, vydlážděné chlazenými kameny, nic nesvědčilo o civilizačních vlivech.

Tvorové obývající obrovský dům zřejmě velmi pečovali o přírodu v těsné blízkosti a snažili se zamezit dalším Škodám. Zjevně se rozhodli, že budou žít v jedné jediné budově - podobající se městu vybudovanému téměř kolmo do výšky - protože tak zabírali nejméně místa a nijak nezatěžovali přírodu, tedy až na nezbytné kultivované zemědělské plochy.

Budova stála na okraji rozlehlé roviny, na jejímž jednom konci se zvedaly nepříliš vysoké hory a na druhém šplouchalo moře. Podél kolosální stavby tekla úzká řeka.

Už podle lesklých oken Pozemšťan poznal, že nejde o věž navršenou zvířaty, o jakési „mraveniště,, nýbrž o stavbu inteligentních bytostí. Zblízka bylo zjevné, že se nemýlil ve svém odhadu.

Brána byla vysoká asi dvacet metrů a stejně měřila na šířku. Zdi byly ozdobeny abstraktními obrazy, působivými uměleckou dokonalostí a barevnou harmonií.

Před vchodem parkovalo Čtyřkolové vozidlo. Bylo stejné konstrukce, jakou bylo možné vidět v určité vývojové civilizační fázi také na jiných planetách.

Alaska ho nevěšmavě minul a vstoupil do budovy.

„Hej, starouši, děje se něco?“ zaskřehotal Scheep v reproduktorech Pozemšťanova ochranného obleku. „Proč ani nepípneš?“

„Už nás prudí, když musíme zůstat na palubě!“ rozčiloval se Lanagh.

„Dej nám konečně zelenou, starouši!“

„Čekejte!“ vyštěkl Nesmrtelný.

Vtom se ohromeně zastavil. Před ním se objevila rozlehlá dvorana a v ní leželo na podlaze několik mrtvých. Šlo o dvounohé okřídlené bytosti s dlouhým barevným perím.

Zdálo se, že smrt je zastihla nepřipravené a že k ní došlo už před drahnou dobou.

Alaska Saedelaere poklekl vedle jednoho nebožtíka a zjistil, že jeho pokožka je už silně zpráchnivělá. Když se jí dotkl prsty, trochu se zaprášilo.

Znovu se zvedl a přešel k druhému mrtvému. Několik jich leželo na břiše, jiní jako by se modlili vsedě a několik málo jich trnulo se svěšenými hlavami na dřevěných židlích.

Když Nesmrtelný objevil schodiště, vznesl se na gravopaku o něco výš, ale nevystoupal po schodech, nýbrž se na okamžik zastavil a rozhlédl se po hale.

Byla nádherně vyzdobená a přepychově zařízená a svědčila jak o bohatství, tak o vysoce vyvinutém smyslu pro umění dřívějších obyvatel.

Na velkých obrazech byly vyvedeny inteligentní ptačí bytosti v nejrůznějších koutech planety. Působivé byly rovněž sochy zhotovené z ušlechtilých kovů.

Technická zařízení byla zabudovaná do celku nenápadně a šikovně, takže obyvatelé věže nejenže byli obklopeni krásou, ale také měli k dispozici vše, co potřebovali k životu.

Alaska klouzal těsně nad schodištěm vzhůru. Objevoval Čím dál víc mrtvol. Na žádné z nich nebyly vidět stopy po zraněních, žádné vstřely, popáleniny nebo bodné rány. Všichni se ovšem nacházeli ve stejném stadiu rozkladu.

Pozemšťan nemohl vypátrat, kdy zemřeli a co zapříčinilo jejich zkázu.

Hnilobný proces probíhal u každé formy

života jinak. Byla stvoření, jejichž rozpad začínal už několik vteřin po mozkové smrti, ale našly se takové druhy, které se zachovávaly beze změn celé dny, než se pustil do zákazonosného díla organický rozklad.

Tito okřídleni mohli být po smrti rok, nebo také dvacet či třicet let. Nezáviselo to pouze na nich samotných, nýbrž také na vlivech, jimž byli od okamžiku zániku vystaveni, jako byla třeba vlhkost vzduchu nebo teplota.

Přesnější údaje by se daly zjistit teprve tehdy, až by byly přesně prozkoumány všechny parametry. Na to ale neměl Saedelaere čas.

Čím výš Pozemšťan stoupal ve věžovém městě, tím víc nacházel mrtvých. A všichni skýtali stejný obraz.

Vypadali, jako kdyby je smrt zastihla naprosto nečekaně.

Ani jeden z nich nestačil zareagovat a zkáza byla tak dokonalá, že nepřežil nikdo. Nic nenásvědčovalo, tomu že by šlo o postupný proces, nikde nebyly známky toho, že by se někdo pokoušel nebožtíky odklízet nebo pohřbívat.

V nejrůznějších místnostech byly jednoduché počítače. Bylo zjevné, že ptačí bytosti právě dosáhly prvního stupně vývoje elektroniky.

Alaska Saedelaere se pokoušel zapnout přístroje a vymámit na nich nějaké informace. Marně. Poté, co rozebral a prozkoumal několik počítačů, bylo mu jasné, že všechny jsou nenapravitelně poškozené.

Zničil je patrně jediný mohutný hyperfyzikální impuls nejvyšší intenzity.

Pozemšťan se nikdy předtím nesetkal s ničím podobným. Přesto se nemínil tak rychle vzdát. Rozebíral další a další zařízení a nakonec se mu podařilo jedno z nich uvést do provozu.

Zklamání ale na sebe nedalo dlouho čekat. Impuls zničil veškerá uložená data a ta se nedala v žádném případě obnovit.

Nesmrtelný vystoupal asi do poloviny

věže po spirálovitě se točícím schodišti. Všude se mu naskýtal stejný obraz, a protože už nezjistil nic nového, obrátil se na zpáteční cestu.

„Scheepe, Lanaghu!“ spojil se rádiem s Raubyňany. „Můžete opustit loď a protáhnout si kosti.“

Nedostal žádnou odpověď.

4.

„Změnila nás evoluce? Tomu nerozumím.“

„Všechny živé bytosti se v průběhu své existence vyvíjejí, žádný druh není ušetřen evoluce. Evoluce pohání vývojové stupně dopředu, stará se, aby se ze zvířete stal inteligentní tvor, a tohoto tvora pak formuje dál, dokud nejsou vyčerpány všechny možnosti.“

„A my jsme je už vyčerpali?“

„Ještě zdaleka ne, neboť v tomto ohledu jsme se přírodě vzepřeli. Vrhli jsme se do náruče evoluci, aby se z nás nestaly bytosti schopné už pouze duchovních, nikoli však tělesných výkonů.“

„Abychom toho dosáhli, bylo patrně zapotřebí přísné genové manipulace, co?“

„Správně! Neexistovalo jiné řešení. Kdybychom se pro ni nerozhodli, náš národ by býval zmizel z univerza už před několika miliony let. Takhle jsme se ale zachovali. Nicméně jsme museli putovat dál, protože hvězdy stárly a“ přicházeli jsme tak o potřebný životní prostor.“

„A naši předkové se vždycky shodli, co se týkalo jejich cíle? Táhli pokaždé společně do nejbližší vhodné galaxie, pak do další a pořád dál?“

„V žádném případě. Naše kmeny se rozdělily a rozptýlily se po mnoha galaxiích. Zůstali jsme však ve spojení, a tak jsme stále věděli, jak se vede ostatním.“

„Abychom jim mohli přijít na pomoc, kdyby to bylo zapotřebí?“

„Platí železný zákon zakazující udělat

něco takového! Kdo se dostal do nesnází, musel si z nich pomoci sám. Proto také většina našich kmenů zanikla, protože se dopustily chyb a přemohly je jiné národy.“

„Chyb?“

„Vzdaly se skromné úlohy, jež jim byla přidělena, a draly se do popředí. Vnucovaly jiným svou moc a to byl jejich první krok do záhuby.“

„A co ostatní?“

„Ostatní kmeny se ujaly role neviditelného hybatele, který vše řídí zpovzdálí. Přinesly život na planety, na kterých ještě žádný nebyl, a zachránily ty, na kterých se hroutila příroda a jejichž obyvatelstvo si nedovedlo poradit samo. Přitom stále hledaly národ srovnatelný s naším, který by měl šanci dosáhnout stejně vysoké úrovně jako my.“

„Ale nikdy ho nenašly, co?“

„Dodnes ne. Jsme nejstarší národ univerza, a když se nám podaří včas opustit tuhle galaxii, budeme věční.“

„Scheepe! Lanaghu! Kde jste?“

Alaska Saedelaere se snášel pomocí gravopaku dolů do vstupní dvorany. Hrozně se bál o oba Raubyňany a dovedl si dobře představit, co se asi stalo.

Ačkoli to „malíčkým“, zakázal, opustili palubu vřetenovité lodě, aby se porozhlédli po okolí. Byli příliš netrpěliví, než aby čekali na to, až jim to dovolí.

Pozemšťan se marně snažil spojit s palubním syntronem.

Zaútočil snad někdo na loď a zničil ji? Uvažoval zoufale. Vydechl si, když prolétl portálem a uviděl ji. Zvnějšku vypadala nepoškozeně. Bez váhání k ní zamířil a zakrátko se vznesl do přechodové komory.

Syntron začal odpovídat na jeho otázky.

„Ti dva jsou venku v přírodě,“ oznámil mu. „Zablokovali přepážku komory, a tak jsem je nemohl zadržet.“

Nositel Kůže udělal něco, co si už dlouho nedovolil. Nahiiiis a vydatně zaklel a zřejmě byio dobře, že ho nikdo neslyšel.

Z nápojového automatu v komoře si vytáhl kelímek s Čajem a utišil žízeň. Přitom nedočkavě vyhlížel oba výrostky. Téměř nedotčená krajina působila mírumilovným dojmem. Rostliny dobyly zpátky značnou část zařízení vybudovaných inteligentními tvory.

Nikde v okolí nebyla vidět větší zvířata. Zřetelné stopy v trávě ukazovaly, kterým směrem se vydali Scheep a Lanagh.

Alaska nemínil zůstat na této planetě déle, než bylo nutné. Chtěl ještě krátce prozkoumat jiná sídliště a pak odstartovat. Bez obou Raubyňanů ale nemohl odletět.

Testy mezitím ukázaly, že v atmosféře a nejbližším okolí se nevyskytují žádné nebezpečné mikroorganismy. Nesmrtelný ještě několikrát zavolal na nedospělce a pak prohlásil: „Dobrá, teď mě dobře poslouvejte, vy dva! Ani mě nenapadne opustit znovu loď a hledat vás. Teď se půjdu osprchovat, a pokud se nevrátíte, až budu hotov, odstartuju bez vás.”

Shodil ze sebe oblečení a zamířil do hygienické kabiny, aby se osvěžil. Když z ní asi po deseti minutách vyšel, natáhl si kalhoty a obul lehké boty a vrátil se zpátky do přechodové komory.

Scheepa ani Lanagha nikde neviděl a neodpovídali ani na jeho volání. V té chvíli se Saedelaere dopustil chyby. Vyšel z komory ven a vydal se ve stopách Raubyňanů.

Zničehonic vyběhl zpod vřetenovité lodi mohutný býložravec a narazil mu rohy zezadu do nohou. Pozemšťana útok dočista zaskočil. Vykřikl, proletěl několik metrů vzduchem a dopadl tvrdě na zem.

Vynadal si, že by tak neobezřetný a nevzal si ochranný oblek, dál však nestačil uvažovat o chybě, která byla pro muže tak zkušeného jako on prostě neodpuštělná. Býk totiž sklonil hlavu a rozběhl se proti němu znovu.

Nesmrtelný tak tak uskočil do strany a vyhnul se tomu, že by ho zvíře nabralo na rohy. Hora masa narazila do stromu a rozštěpila kmen na tři kusy. Větší větve padaly na zem.

Nositel Kůže chtěl utéct zpátky do lodi, ale jeho protivník byl rychlejší. Mrštne se otočil a přehradil mu cestu. Zlostně, agresivně pofrkával a supěl, vzápětí sklonil hlavu a chystal se Alasku opět napadnout.

V té chvíli uviděl Saedelaere Scheepa a Lanagha. Vznášeli se asi v metrové výšce nad dvěma keři a sledovali dění. Mohli klidně přiletět k němu, popadnout ho a vznést se s ním do bezpečné výšky. Neudělali to ale.

Než na ně Pozemšťan štaci] něco křiknout, býk zaútočil. Alaska podruhé vděčil své obratnosti a zkušenosti za to, že vysel ze souboje bez úhony.

„Pomozte mi!” zařval na Raubyňany.

Nijak nereagovali.

Nesmrtelný nespouštěl zvíře z očí. Rozzuřenému býkovi tekly z tlamy sliny a jeho výhružný postoj byl velmi působivý. Alespoň na Pozemšťana udělal obrovský dojem.

Nedaleko postávaly krávy z jeho stáda a pozorovaly je. Chovaly se klidně, jako by se jich vůbec netýkalo řádění jejich pána a ochránce.

V nouzi nejvyšší si Saedelaere vzpomněl najeden trik, který mu jednou prozradil jistý biolog. Doufal, že bude platit i na býka. Popadl jednu ze spadlých větví a mával jí zlehka sem tam.

Zvíře zafunělo a ustoupilo.

Nesmrtelný si vydechl úlevou. Jeho klamný manévř se nemínil účinkem. Býk totiž nabyi dojmů, že stojí nyní před mnohem větším soupeřem. A protože vycítil, že by na něj nestačil, ještě několikrát výhružně zasupěl a hrábí přední nohou do země, aby si jaks zachoval tvář, a pak zařval, otočil se a oddusal pryč.

Alaska za ním .poslal několik nevybíravých nadávek, upustil větev a spěšně se vrátil do přechodové komory.

„Proč jste mi nepomohli?” obořil se na výrostky, když se objevili v komoře nedlouho po něm.

„Byla to super podívaná,” prohlásil Scheep.

„Ten trik s větví si musím zapamatovat,” rozplýval se jeho bratr.

„Musíš ovšem dát pozor, aby na ní bylo dost listů, jinak by nezabral,” poučil ho Scheep.

„Na něco jsem se vás ptal!” vyštěkl Alaska Saedelaere.

„Fakticky?” vyhrkl užasle Scheep.

„Tys něco slyšel?” zeptal se bratra Lanagh. „Já tedy ne.”

„Dospělák si přece dokáže pomoci sám, ne?” poznamenal Scheep znudně. Zívl si, obrátil se na Saedelaera a řekl: „Nebo snad ne?”

„S vámi je ale trápení,” zasténal Pozemšťan.

Jako by ho od obou Raubyňanů oddělovala neviditelná stěna, která měla navíc jednu nemilou vlastnost - filtrovala veškeré emoce, tedy alespoň jedním směrem.

Udělím jim lekci! umínil s v duchu Nesmrtelný. Musejí si konečně uvědomit, že se mnou nemůžou takhle vorat. Bezděčně uvažoval, kam až chtějí Scheep a Lanagh ve svých hrátkách zajít.

Přispěchali by mu na pomoc, kdyby se byl ocitl v bezvýchodné situaci? Nebo by s nimi ani nehnulo, kdyby ho byl býk zabil?

Alaskovi připadlo děsivé, že na své otázky nebyl schopen najít jednoznačné odpovědi.

Uzavřel přepážku přechodové komory a zamířil na velitelský můstek, aby vydal povel ke startu. Vystoupal s

vřetenovitou lodí až na oběžnou dráhu a sbíral další informace o planetě.

Na jejím povrchu se tyčila ještě tři další věžová města, ale i z vesmíru se dalo jasně poznat, že jsou ve stejném stavu, v jakém Alaska Saedelaere nalezl první. V okolí těchto mohutných věží příroda dobývala zpátky ztracené území a ulice byly zarostlé býlím. Poblíž také žila zvířena.

Inteligentní život už ale zanikl. Všude.

Po dvouhodinovém intenzivním průzkumu dosel Pozemšťan k názoru, že nikde nenajde inteligentní bytost, která dokázala přežít záhadnou katastrofu. Vydal tedy rozkaz k opuštění sluneční soustavy a zamířil s lodí do jiné. V ní byly dvě planety, na nichž vládly podmínky příznivé pro vznik a vývoj života.

Po celou dobu letu k cíli setrval nositel Kůže u dálkových lokátorů. Ale ani teď se mu nedařilo zachytit v žádném sektoru galaxie sebemenší známky života.

„Z toho se dá vyvodit vlastně pouze jeden závěr," prohlásila Kummerogova kůže.

„Ne!" vykřikl Alaska Saedelaere.

„Zdráháš se smířit s možností, která se ti nezamlouvá."

„Buď zticha, prosím tě!"

„To ti nepomůže."

„Přikazuju ti, abys mlčela!"

Kůže poslechla svého nositele. Už se neozvala a* Alasku Saedelaera to potěšilo.

Vřetenovitá loď doletěla k novému cíli. Pozemšťan rychle zjistil, že všechny potřebné předpoklady pro vznik a vývoj života má ve skutečnosti pouze jedna z planet. Opatrně ji začal oťukávat, stále připraven uprchnout v případě napadení.

Nikdo však nezaútočil. Všude vládlo mrtvolné ticho.

„Doufejme, že se tady bude alespoň něco dít," prohlásil Lanagh, který vešel na velitelský můstek skoro neslyšně, takže si ho Alaska Saedelaere všiml až nyní.

„To vám bude stejně jedno," odsekl nositel Kůže. „V žádném případě nevylezete z lodi. Nemám chuť vás znovu shánět."

Raubyšnan na něj lhostejně pohlédl.

„Rozuměli jsme si?" zeptal se ho ostře Pozemšťan.

„Jo, ječel jsi dost nahlas, starouši."

Lanagh se vzápětí otočil a odešel. Alaska se vrátil k zaměřovacím přístrojům. Za několik vteřin se napřímil a bezděčně zatajil dech.

Na cílové planetě, Čtvrté v soustavě slunce typu Sol, byla naměřena celá řada silných elektromagnetických polí, jejichž intenzita se průběžně měnila. To jednoznačně dokazovalo, že tam dole je vyspělá civilizace, neboť podobná pole mohly vytvářet třeba televizní nebo rozhlasové vysílače -nebo rádiem řízené monitorovací systémy. Kolísání intenzity naznačovalo, že jsou v provozu.

„Na planetě je život!" zvolal Pozemšťan radostně.

„Neplaš se!" ozvala se Kůže pochybovačně. - Dál však nepokračovala.

Alaska Saedelaere se pokoušel zachytit televizní vysílání a přehrát si je na holodispleji. Nedařilo se mu to tak, jak si přál. V trojrozměrném vizuálním poli se zračily pouze nepravidelné šumy, občas přerušené několika zkreslenými obrazy.

Vřetenovitá loď přešla na oběžnou dráhu kolem planety, která byla o něco větší než Země. Její povrch tvořila ze čtyřiceti procent vodní plocha a byly na ní dva kontinenty, na nichž byly vidět zřetelné známky civilizace. Široké komunikace se táhly napříč rozlehlými pláněmi a na pobřežích byla vybudována obří, rozlehlá města.

Všechny továrny a dopravní systémy na tomto světě fungovaly. Přesto Alaska nebyl spokojen, zdálo se, že symbiontova skepse byia oprávněná.

Neexistoval komunikační nebo informační radiový provoz. Vysílače produkovaly elektromagnetické vlny pouze proto, aby sloužily řízení. Synttron oznámil, že vlnami se ovládají třeba hodiny, výrobní procesy v různých továrnách nebo kamery monitorovacích zařízení.

Nikde se ale nepřenášely radiové signály pocházející od živých bytostí.

Televizní stanice vysílaly pouze identifikační signály nebo krátké pásky oznamující nadcházející programy.

„Přistaneme uprostřed nějakého města," rozhodl nositel Kůže,

Poté si vybral vhodný cíl. Město leželo na západním pobřeží většího kontinentu. Saedelaera zlákal rozlehlé prostranství v jeho centru, které poskytovalo mnohem víc místa, než potřebovala poměrně malá vřetenovitá loď. Město sestávalo převážně z malých domů; jen několik asi třicetimetrových budov čnělo do bezmračné oblohy.

Když loď klesala k povrchu, přikázal Pozemšťan synttronu, aby mu promítl zvětšené detaily prostorů mezi domy. Zdejší civilizace byla zjevně silně motorizovaná. Všude se povalovaly trosky tisíců zřícených kluzáků. Několik jich spadlo na budovy a napáchaly na nich značné škody. Vedle vraků ležely bizarně znetvořené postavy. Měly čtyři nohy, dvě paže a na zádech zvláštní útvary vzdáleně připomínající křídla, které však rozhodně nebyly určeny k létání. Některé z těchto útvarů vypadaly jako barevné skvrny, které vznikají, když se shodí plechovka z velké výšky a barva se rozstřílené po dopadu do všech stran.

Nebylo nejmenších pochyb, že všechny tyto bytosti byly mrtvé. Jevily známky značného rozkladu a z některých

zbyly už jen kostry.

A znovu vyvstal stejný problém jako na planetě, kterou Alaska Saedelaere navštívil předtím. Ze stavu, v jaké se nacházely mrtvoly, se nedalo usoudit, kdy došlo k úmrtí. Před několika měsíci? Lety? Desetiletími?

Vřetenovitá loď přistála na prostranství, aniž se někdo ohlásil. Nezasáhl ji jediný zaměřovači paprsek. Tento svět byl mrtvý.

Analyzátoři hlásily, že se v atmosféře nenacházejí žádné mikroorganismy, které by mohly škodit Alaskovi a oběma Raubyňanům. To byl jediný důkaz toho, že obyvatelé této planety zemřeli již před spoustou let, možná před desetiletími.

Kdyby k tomu došlo před kratší dobou, při tak vysokém počtu nebožtíků by byla celá planeta jistě nesmírně zamořená.

Alaska Saedelaere přesto varoval Scheepa a Lanagha před možnými nástrahami a opětovně zdůraznil, že nesmí v žádném případě opustit loď.

„Máte tak říkajíc domácí vězení!“ řekl jim.

„Do hajzlu!“ zavrčel Lanagh rozzlobeně.

„Má moc a bezostyšně ji zneužívá,“ postěžoval si Scheep. „Tohle by náš máma-táta nikdy neudělal.“

„Jasně, ten byl fér, na rozdíl od tohohle!“

Nesmrtelný se tvářil, že slova obou výrostků neslyší. Rozhodl se, že se nenechá vyprovokovat. Přezkoušel si ochranný oblek a opustil loď, když předtím zajistil, aby Raubyňané nemohli odstartovat bez něj.

Ještě v přepážce přechodové komory se zastavil a rozhlédl se.

Prostranství na něj zapůsobilo vysloveně idylickým dojmem. Zjevně je utvářela citlivá umělcova ruka a zkrášlila je stromy, keři a květinovými záhony. Dokonce ještě teď, kdy byla jeho značná část zarostlá býlím, se dalo rozeznat, s jakou láskou a péčí tu obyvatelé města pracovali.

Alasku to dojalo. Po krátkém váhání se rozhodl, že si obhlédne některé z vysokých budov. Zapnul gravopak a zamířil k první z nich.

Zanedlouho dorazil ke shluku mrtvol. Na chvíli zastavil, aby šije prohlédl. Zbyla z nich pouze změř kostí a chitinových zbytků. Nedaly si nijak zařadit. Nepatřily ani k humanoidům, ani k insektoidům, zjevně byly namíchané z obou druhů.

Pozemšťan byl čím dál stíněnější.

Kdo má na svědomí smrt všech těchto tvorů? Ptal se v duchu. Že by přírodní katastrofa? To sotva. Nebezpečí jménem Goedda?

Zamrazilo ho v zádech. Až příliš dobře si pamatoval osudové varování počítače, a nebyl sto vypudit je z hlavy. Chtěl snad čtvrtý posel Thoregonu varovat záhadného Ce Rhiotona před tak masovým umíráním?

Přišla záhuba na tyhle inteligentní bytosti z vesmíru? Zaskočila je tak rychle, že jim neumožnila se bránit?

Umírali v blahém nevědomí?

Skutečnost, že stejný obraz zkázy byl až hrůzně shodný, dokazovala, že původce byl jeden a týž.

Alaska vstoupil do první budovy a stiml, sotva urazil první metry, ohromen bohatstvím a nádherou interiéru.

Vstupní dvorana byla plná uměleckých děl. Příchozího vítaly sochy nejrůznějších slohů, zpodobňující zřejmě zdejší zvířenu. Všechny byly vytesány ze sněhobílého kamene, vyznačovaly se neuvěřitelně silným výrazem a vypadaly tak živě, až měl divák dojem, že se začnou co nevidět hýbat.

Nesmrtelný se jen zřídkakdy předtím setkal s tak dokonalými uměleckými výtvy.

Bylo vidět, že na stavbě se nijak nešetřilo. Každý kámen, každý sloup či stupeň schodiště byl jedinečně umělecky opracován. Každý detail byl originál.

Přesto si nemohl pohled na tuto nádheru vychutnat docela, neboť všude se povalovaly mrtvoly. Smrt řádila bezuzdně i zde.

Otřesený nositel buněčného aktivátoru prohledal také ostatní prostory budovy a zjistil, že nákladně vybudovaná byla nejen vstupní dvorana. Celá stavba představovala dokonalé umělecké dílo.

Poté, co si prohlédl řadu dalších domů, mu bylo jasné, že na této planetě zanikla vysoce vyspělá civilizace. Sice ani náznakem nedosáhla technické úrovně, jakou se vyznačovali třeba Galaktici, zdálo se ale, že technika pro ni nebyla prvořadá.

Pozemšťan pátral po písemnostech, protože doufal, že najde nějaký odkaz na blížící se nebezpečí, ale nemel štěstí. Zdálo se, že alespoň v tomto městě žádné takové záznamy neexistují.

Naději, že získá důležité informace, v něm vzkřísil nález několika počítačů. Nepodařilo se mu je ale spustit.

Rozebral je a nahlédl do jejich útrob a přesvědčil se, že je stihl stejný osud jako podobné přístroje na předchozí planetě.

Zničil je hyperfyzikální impuiz neznámé povahy a intenzity,

„Kdyby alespoň jeden z vás dokázal ještě promluvit,“ povzdechl si Alaska a pohlédl na mrtvé. „Musím zjistit, co vás zabilo. Možná bych pak mohl zabránit tomu, aby došlo k podobnému neštěstí jinde.“

Marně hledal další možné informační zdroje. Konečně po delším pátrání objevil malou knihovnu s množstvím knih a záznamů. Všechny byly ve výborném stavu. Vzal si několik svazků a rozhodl se, že je nechá prozkoumat palubním syntronem.

Netrvalo dlouho a dozvěděl se, že se mu dostaly do rukou skvosty nejvyšší literární kvality. Nicméně informace o nebezpečí, jemuž padly za obět' inteligentní bytosti na tomto světě, mu neposkytly žádné.

Když opouštěl budovu, zpozoroval Lanagha a Scheepa, jak právě mizí v jiném dome. Rozzuřeně se vydal za nimi. Když dorazil ke vchodu, ohlušil ho pekelný rámus. V neblahé předtuše se vrhl dovnitř. Oba Rau-byňané tam řádili jako šilenci. Vřeštěli a hýkali nadšením, když rozdupávali a ničili umělecká díla vytvořená s nekonečnou trpělivostí a obrovskou tvůrčí silou.

„Nechtě toho!“ křikl na výrostky Nesmrtelný.

Oba přerušili dílo .zkázy a obrátili se k němu.

„Proč?“ zeptal se ho Lanagh.

„Nežije tu přece nikdo, komu by něco říkal takový kýč,“ namítl Scheep. „A my stejně zakrátko odletíme, ne?“

5.

„Někdy během našeho vývoje jsme se ocitli před těžkým rozhodnutím. Dosáhli ., jsme tak vysokého stupně kultury, že jsme měli možnost se zcela zduchovnět.“

„Vzdát se tělesné existence?“

„Přesně tak, synku. Ještě před nedávným bychom tak byli schopni za určitých okolností vstoupit do vyšší dimenze a tam existovat dál.“

„Rozhodli jsme se ale, že to neuděláme, co?“

„Správně, chlapče. Z našeho národa se zduchovnělo jen několik málo jedinců.“

„Dozvěděli jsme se o nich pak někdy vůbec něco?“

„Dostali jsme od nich poselství, jemuž jsme zpočátku nerozuměli. Naši učenci na něm pracovali skoro tisíc let a podařilo se je rozluštit, teprve když dorazily další zprávy.“

„A?“

„Varovali nás v něm a naléhali na nás, abychom se nevzdávali tělesného bytí. Zduchovnění prý nevede k naplnění vyšší formy existence.“

„Takže se takto nemůžeme vyhnout blížícímu se nebezpečí?“

„Ne. Postarali jsme se o to, aby nám byl tento krok znemožněn. Mohli jsme se zduchovnět, ale teď už ne.“

„Pak nám tedy hrozí, že neujdeme zkáze, přestože jsme nejstarší a nejvyspělejší národ v univerzu?“

„Uděláme všechno pro svou záchranu a pevně věřím, že to dokážeme.“

„Měli jsme rozhodně už mnohem dřív zabránit tomu, aby ono nebezpečí vůbec vzniklo. Proč jsme to neudělali?“

„Protože jsme se o něm dozvěděli příliš pozdě. Je ironií osudu, že se k nám blíží

z té Části univerza, kterou jsme ještě neprobádali, synku.“ „Já se strašně bojím, táti!“

Alaska Saedelaere měl co dělat, aby se ovládl. „Přestaňte s tím!“ zařval.

„Proč?“ zeptal se ho Scheep. „Komu se ještě hodí tyhle krámy, starouši?“

„Nikom!“ přidal se Lanagh.

„Nikdo na tomhle světě nežije. Až odletíme, stejně se tyhle cetky rozpadnou.“

Nesmrtelný sebral z podlahy miniaturu, která unikla řádění Raubyňanů. Byla na ní zpodobena jedna z inteligentních bytostí a byla neuvěřitelně krásná.

„Tenhle krám, jak vy tomu říkáte, stvořila mistrovská ruka a zaslouží si nejvyšší úctu,“ zavrčel. „Ani jeden z vás není schopen zhotovit něco srovnatelného, a to ani, kdyby si vypomohl syntrohem.“

„Něco takového bychom zvládli levou zadní,“ tvrdil sebevědomě Lanagh.

„Byla by to pro nás hračka!“ dodal Scheep.

Alaska Saedelaere pohlédl na oba výrostky a vycítil, jakou jim udělalo radost, že se jim povedlo ho takhle vytočit. Jim nešlo o ničení, toužili zjistit, kde jsou jejich hranice a zda nad nimi má Pozemšťan ještě vůbec převahu.

Zvedl miniaturu do výšky, aby ji mohli ti dva vidět, a prohlásil: „Dobrá, možná s pomocí počítače byste dokázali stvořit něco podobného, ale nebylo by to umělecké dílo, neboť by tomu chyběla duše. Nikdy by to nebylo tak fascinující, jako toto dílko, stvořené mistrovskou rukou.“

Scheep se váhavě přiblížil, vzal si miniaturu a důkladně šiji prohlédl.

„Ať už opustíme tuhle planetu brzy nebo ne, ať už je tu někdo, kdo by se ujal těchto uměleckých skvostů, nebo ne, na tom nezáleží. Důležité je, že dlužíme úctu těmto mrtvým,“ prohlásil Alaska Saedelaere.

„Zničilo je neznámé nebezpečí, ale zanechali po sobě něco, co možná přetrvá věky. Kvůli tomu se stali nesmrtelnými, a proto tu nebudeme nic ničit.“

Scheep odložil miniaturu kupodivu šetrně na podlahu a vyzval Lanagha: „Pojď, brácho. Tyhle kecý přece nemusíme poslouchat.“

Oba Raubyňané se vzdálili. Sice nadávali, ale nositele Kůže tím nezmatil. Věděl, že na ne udělal dojem a litují svého zkázonosného díla. Do očí mu to ale nemohli přiznat.

Vrátil se rovněž zpátky do lodi, ale neodletěl z planety, nýbrž se po kratším odpočinku pustil do další prohlídky města. Potom prozkoumal ještě další tři města, nikde ale nenarazil na vytoužené informační zdroje.

Všechny inteligentní bytosti na tomto světě vymřely a nezanechaly žádné svědectví kdo, nebo co, přivedilo

jejich zkázu.

Alaska Saedelaere nakonec vzlétl a zamířil s větrenovitou lodí dál do galaxie. Doufal, že smrt řádila pouze v okrajových světech, ne na centrálních planetách tohoto hvězdného ostrova.

Pronikl hluboko do galaxie a přiblížil se k velké soustavě rudého slunce s víc než dvaceti planetami. Opatrně šiji o ťukal, připraven okamžitě se stáhnout, kdyby mu hrozilo, že se ocitne v nějaké pasti.

Zdálo se, že ho nikdo nepozoroval- ani ve chvíli, kdy navedl loď na oběžnou dráhu koíem čtácté planety, která vypadala jako kdyby na ní byl život. Také zde zaměřil centra vyzařující elektromagnetickou energii.

Šlo o umělé ostrovy volně plující po oceánech. Zdálo se, že Čtyři kontinenty, zabírající asi dvacet procent povrchu, nejsou obydlené.

Vtom vešli na velitelský můstek oba Raubyňané.

„To je super!“ vyhrkl Lanagh, když uviděl na lokalizačních monitorech ostrovy.

„Jsou to plovoucí města,“ poznamenal Scheep.

Alaska Saedelaere namířil palubní kameru na jeden z umělých ostrovů a přikázal syntronu, aby mu poskytl zvětšené detaily.

Výsledek je zbavil všech iluzí.

Mezi budovami ležely četné kostry. Svědčily o tom, že smrt se vrhla na tento svět stejně překvapivě jako na mnoho jiných v této galaxii.

Na okraji ostrova se nacházel malý vesmírný přístav, kde parkovaly dvě lodě. Byly menší než větreno, ale jednoznačně dokládaly technickou úroveň, jaké dosáhli zdejší obyvatelé.

„Na kosmodromu je dost místa pro naši loď,“ řekl Pozemšťan oběma Raubyňanům. „Přistanu tam a porozhlédnu se po městě. Chci ale, abyste tentokrát skutečně zůstali na palubě.“

„Můžeš se na nás spolehnout,“ prohlásil Lanagh.

„Lže!“ ozvala se Kummerogova kůže.

Alaska ji ignoroval. Rozhodl se, že si obhlédne ostrov, a přistál vedle obou vesmírných plavidel. Když mu syntron dělal potřebné analýzy, vystoupil ven.

V atmosféře byl dost vysoký podíl kyslíku, a tak se mohl pohybovat docela volně.

Teprve když měl za sebou přistávací plochu, všiml si nesmrtelný, že fouká ostrý vítr a na pobřeží doráží mohutné vlny. Ostrov se pokaždé citelně otřásl a zahoupal se mu lehce pod nohama. Nad ním kroužili s roztaženými křídly velcí mořští ptáci, nechali se nadnášet větrem, skřehotali a shlíželi na něj. Zdálo se, že ruší.

Nevšímal si jich. Prohledal obe kosmické lodě a zakrátko zjistil, že nedisponují žádnými energetickými zásobami. Baterie byly zcela vybité. Nesvítilo dokonce ani nouzové osvětlení.

Dlouho se uvnitř nezdržel a zamířil k nejbližší budově. Po cestě minul spoustu koster. Třebaže z bývalých obyvatel ostrova zbyly jen kosti a tu a tam cáry kůže, nedalo mu žádnou práci poznat, že šlo o oboživelníky.

Uvnitř domu se nacházelo několik vkusně zařízených místností s četnými mořskými trofeji. Ty však Saedelaera tolik nezajímaly.

Na stolech a regálech ležely nejen knihy, ale také potištěné archy papíru připomínající noviny. Šlo zřejmě o zprávy zprostředkované a vytištěné počítačovými systémy.

Počítače byly zničeny hyper fyzikálním impulzem. Pozemšťan ani nic jiného nečekal, a proto nebyl zklamán.

Vzrušilo ho ovšem, když spatřil potištěné papíry.

Konečně mohl doufat, že se dozví něco o obyvatelích téhle planety a o tom, jak prožívali své poslední chvíle.

Bylí si vědomi nebezpečí, které jim hrozilo? Existují nějaké odkazy na to, odkud přišla zkázonosná hrozba? uvažoval Alaska.

Musel na to přijít stůj co stůj.

Když opouštěl dům, aby si donesl z paluby skener, povšiml si obou Raubyňanů. Zase tedy přestoupili jeho zákaz. Opustili loď a snažili se nenápadně ztratit mezi budovami.

Nesmrtelný zamířil k lodí a sledoval, jak se jeden z nich skryl za velkým rozkvetlým keřem a nenápadně zpoza něj vykukoval.

Předstíral, jako by si ničeho nevšímal. V lodi si vzal skener a vrátil se do domu, aby do něj vložil potištěné papíry a předal je palubnímu počítači. Prohledal celý dům a našel víc než tři sta archů. Odeslal je všechny syntronu.

Posléze se vrátil se skenerem zpátky do lodí, uzavřel přepážku přechodové komory a vzlétl.

Na jedné z obrazovek pozoroval Raubyňany, jak vystřelili zpoza jednoho domu a snažili se na sebe upozornit divokými gesty.

„Hej, starouši!“ zahřímal z reproduktorů na velitelském můstku Lanaghův hlas. „My jsme ještě venku. Zapomněl jsi nás tady!“

„Copak nás nevidíš, kreténe?“ zavřeštěl Scheep.

Nositel Kůže navedl v klidu loď na oběžnou dráhu kolem planety a pak se obrátil na syntron.

„Co jsi zjistil?“ zeptal se ho. „Jak daleko jsi s překladem textů?“

„Mohu ti dát k dispozici asi devadesát procent obsahu. Chceš vědět přesné číslo?“

„To je mi úplně fuk,“ odsekl Alaska. „Chci ty texty.“

„Uspořádal jsem je podle smyslu a obsahu," sdělil mu počítač, když se na holodis-pleji začaly objevovat první texty. „Současně ti dávám k dispozici přehled obsahu."

Nesmrtelný byl jako elektrizován, a když se právě v té chvíli ohlásila Kůže, že má hlad, mrzutě Jí odpálkoval. Parazit se ale nedal jen tak odbýt, a tak ustoupil. Zatímco seděl před monitory, soukal do sebe jídlo.

Konečně mohl oprávněně doufat, že se dozví víc o pozadí událostí v této galaxii.

Pohroužil se do záznamů, nejprve ale musel překonat několik překážek. Třebaže mu syntron nabídl jasné členění textů, nebylo jednoduché se v nich vyznat. Mátlá ho spousta nejasných formulací.

Potom však našel přístup k textům, které ho zajímaly především. Zpočátku narazil jen na několik mlhavých odkazů. Mluvílo se v nich o zvláštních vlivech, které napomohly tomu, že nad sebou ztratilo kontrolu veškeré obyvatelstvo planety.

Nato byla řeč o záhadném záření způsobujícím ztrátu inteligence a svobodné vůle.

Alaska Saedelaere se dočetl, že nejvýznamnější inteligentní bytosti v této galaxii se jmenovaly Chuubové, Tevddové a Vecharové. V životě o podobných národech neslyšel.

Očarovane se probíral odkazy vztahujícími se k vetřelcům. Ti zjevně nepocházeli z této galaxie, nebo se sem dostali z její dosud neprobádané Části. . Terranec nebyl schopen jednoznačně objasnit tento problém.

Pracoval s texty několik hodin a vytrídil z nich relevantní pasáže. Když skončil, byl natolik vyčerpán, že se musel několik hodin prospat.

Vzbudila ho věčně hladová Kůže a netrpělivě ho vybědla, aby něco snědl. Alaska Saedelaere jí neochotně vyhověl a pak se hned vrhl na texty.

Než se ale pohroužil do písemné pozůstalosti obojživelníků, nařídil objektivu palubních kamer na ostrov, který předtím prohledal. Na jednom detailním výřezu viděl Scheepa a Lanagha. Vlekli nějaké předměty k jedné z kosmických lodí. Zjevně doufali, že nabijí zásobník energie a podaří se jim vzlétnout.

Pozemšťan se pousmál a soustředil se na texty. Byl si jist, že ti dva se z krizové situace nevyhrabou vlastními silami. K tomuto poznání ovšem musejí dospět sami. Alaska se rozhodl, že jim k tomu poskytne potřebný čas.

V jedné zprávě byla zmínka o neobvyklých kosmických plavidlech, která nebyla nikdy předtím lokalizována. Byla opatřena četnými výstupky, jež se podobaly bodli-nám, jejichž funkci si nedokázal nikdo vysvětlit.

Chuubové ustavičně napadali tyto cizí lodě svými vyspělými zbraňovými systémy, ale nedosáhli nejmenších úspěchů.

Zdálo se, jako by se vetřelci dokázali vyhnout všem útokům.

Invazorům se postavily také některé jiné národy, žádný z nich ale nebyl schopen klást vážnější odpor. Bylo to způsobeno především tím, že se obránci nespojili. Nepodařilo se jim vybudovat jednotnou frontu a sloučit všechny síly. • Dokonce i tvář v tvář blížícímu se nebezpečí bojovaly mnohé z těchto národů proti sobě, protože byly přesvědčeny, že by mohly z nastalé situace vytěžit pro sebe nějaké výhody.

Byla to osudná chyba. . .

A pak už bylo příliš pozdě.

Umikal jeden svět za druhým.

A presto obyvatelé ostrova stále ještě věřili, že přežijí. Nedovedli si představit, že planety utichly proto, že na nich už nikdo nežije.

Dokud mrtvolné ticho nedopadlo také na jejich domovinu.

Alaska Saedelaere byl nanejvýš otřesen a cítil, jak se v jeho nitru šíří ledový chlad. Nebyl na tom o mnoho lépe než ony politováníhodné bytosti.

Ačkoli se na vlastní oči přesvědčil, co se stalo na třech kdysi kvetoucích světech, odmítal uvěřit, že cizí nájezdníci vyhladili inteligentní život v celé galaxii.

Takový hrůzný Čin by! téměř nepředstavitelný.

A přece to vypadalo, že se ho invazori dopustili. To oni způsobili, že smrtka zahálila hvězdný ostrov do svého Černého hávu,

„Přijímám radiové signály!" ozval se zničehonic syntron.

„Od Raubyňanů?" vyhrkl rozržitě Alaska. Žil v domněnání, že se Scheep a Lanagh zoufale domáhají spojení, a chtějí, aby je vyzvedl z povrchu planety.

„Ne, z hlubin galaxie!" odpověděl počítač.

Terranec vyskočil, jako kdyby ho zasáhl elektrický proud.

„Dej mi přesnější údaje, prosím!" zvolal.

„Radiové signály přicházejí ze vzdálené hvězdokupy na okraji galaxie. Jsou silně přerývané, a tak nedokážu vystihnout jejich smysl. Z přijatých útržků lze však usoudit, že jde o volání o pomoc."

„Letíme tam!" rozhodl nositel Kůže.

„Hned?" zeptal se ho palubní syntron. „Posádka není úplná."

„Já vím," zasténal Pozemšťan a letmo pohlédl na časomíru. „Škoda! Jak rád bych oba mládence ještě chvíli podusil ve vlastní Šťávě, aby změkli. Možná jim ale tahle drobná lekce už stačí. Vrátime se nejdříve pro ně na ostrov."

Vřetenovitá loď vklouzla do hlubších vrstev atmosféry. Alaska se mezitím opět probíral texty. Jsou cizí

nájezdníci totožní s nebezpečím zvaným Goedda? Nebo to oni probudili Goeddu? uvažoval. Chtěl snad Cenndicyl Pervorat Ceun varovat právě před touto vražednou mocí?

Nesmrtelný se zachvěl, když si vzpomněl na zmínku o katastrofě kosmického dosahu. Vzhledem k tomu, co viděl na třech světech, které navštívil, se zdálo, že je pravdivá.

To, co se stalo v galaxii, se vlastně nedalo označit jinak.

Vytrhl se z četby písemných záznamů ve chvíli, kdy loď přistála.

Sotva otevřel přepážku přechodové komory, vyřítili se oba Raubyňané k lodi. Máchali divoce pažemi, jako by se báli, že jim Saedelaere uletí podruhé.

„Proč jsi nám to udělal?“ zeptal se Pozemšťana Lanagh zadýchaně, když doběhl dovnitř. „Proč jsi odstartoval bez nás?“

Alaska si zívla a naoko znuděně pohlédl směrem k lodím obojživelníků. „Jak to, bez vás?“ odpověděl otázkou.

„Slíbili jste mi přece, že zůstanete na palubě. Copak jsem mohl vědět, že nedodržíte slovo? To, že jste se vydali ven na vlastní pěst, jsem zjistil čistou náhodou.“

„Náhodou?“ podivil se Scheep, který právě vstoupil do lodi.

„Už už jsem se chystal vypadnout z tohoto kouta galaxie, když jsem si všiml, že nejste na palubě.“

„Byli bychom v háji! Kosmické lodě obojživelníků jsou zralé tak do šrotu. Byli bychom museli zůstat na téhle planetě až do konce svých dní,“ postěžoval si Lanagh.

„Tak nějak,“ přisvědčil Nesmrtelný a zasunul přepážku. „Alespoň byste měli dost času přemýšlet o tom, zač stojí vaše slovo.“

Oba Raubyňané stáli před ním a vypadali hodně schliple. Skutečně žili v domnění, že je zachránila náhoda a ostýchali se ho zeptat, jestli by se pro ně vrátil, kdyby zjistil jejich nepřítomnost v lodi teprve hezkých pár světelných let od téhle sluneční soustavy.

Snažili se tvářit sebejistě, ale moc se jim to nedařilo. Když jim Alaska přikázal, aby šli do svých kajut, rychle se vzdálili a byli rádi, že unikli dalšímu kázání.

6.

„Asi před tisícem let nás postihla katastrofa a náš národ napadl záhadný vir. Dodnes jsme nebyli schopni jednoznačně objasnit, odkud se vzal a proč jsme se stali jeho obětí právě my, a ne příslušníci ostatních národů.“

„Byly ztráty velké, táti?“

„Obrovské. Přežil jen nepatrný zlomek našeho národa. Tehdy jsme si vystavěli generační loď, s kterou dnes létáme po univerzu.“

„Žije tedy na ní zbytek našeho národa? A jinde už není nikdo z nás? Ani v tom nejzapadlejším koutě univerza?“

„Nikde! Dokázali se zachránit jen absolutně zdraví a zdatní jedinci. Ti vytvořili základ nového národa, a když se nám podaří zachránit loď, vyroste z nich nová generace, která osídlí mnohé světy. Tato loď obsahuje všechno, co jsme. Na její palubě si vezeme vlastní kulturu, máme zde uloženy veškeré vědomosti, jež náš národ nasbíral za miliony let.“

„Já, vím, táti. Loď je patrně to nejcennější, co se kdy pohybovalo vesmírem. Byli bychom v bezpečí, kdybychom nepodlehli hyperfyzikálnímu impulzu.“

„To on způsobil to, co si na nás zatím nikdo nevynutil ani zbraní. Zničil nám kvantroniku. Já si ale nezoufám. Ta bude zanedlouho opět pracovat a dopraví nás do bezpečí dřív, než se dostaví vlnění.“

„V to doufám. Generační loď se svým obsahem představuje neskonalé bohatství.“

„Tak, tak, synku. Nikdy předtím v dějinách univerza nebylo soustředěno na tak omezeném pro si oriL tolik hodnot. Už proto je třeba loď udržet za každou cenu! Nesmí zaniknout, a to platí i o našem národu. Společně musíme odolat hrozbě. Prospěch z toho budou mít všechny národy univerza.“

Kůže zneklidněla. Alaska Saedelaere se snažil s ní komunikovat, ale nedařilo se mu to. Když ji vybídl, aby se vyjádřila o svém podivném stavu, odpoutala se od něj, pře-plazila se po podlaze do kouta a tam se schoulila.

Znechuceně ji pozoroval. Jak by ho potěšilo, kdyby se jí mohl zbavit jednou provždy!

„Co je s tebou?“ zeptal se Kůže nahlas. „Proč se mnou odmítáš mluvit?“

Kůže nereagovala. Pokrčil rameny, odvrátil se od ní a rozhodl se, že si vychutná příjemnou chvilku, kdy s ní není spojen.

Vřetenovitá loď letěla směrem, odkud přicházely radiové impulzy, ke hvězdokupě na velmi vzdáleném okraji galaxie.

Alaska Saedelaer opatrně nalétával na zdroj signálů. Dálkovými lokátory zjistil, že se v tomto koutě galaxie shlukl obrovský počet kosmických plavidel.

Zdržovala se v soustavě velkého rudého slunce, čítající víc než Čtyřicet planet. Z některých planet se staly jakési uprchlické tábory a právě z nich přicházela spousta radiových signálů.

„Potřebuju informace,“ řekl Terranec syntronu. „Co lze vyvodit z radiogramů? Dovedeš si poradit s cizí řečí?“

„Taje podrobně analyzována, a tak mohu překládat,“ odpověděl palubní počítač. „Kosmické lodě slouží výhradně uprchlíkům, pocházejícím z mnoha sektorů této galaxie. Uchýlili se sem před cizími invazy. Další běženci se tísní také na planetách. Zdá se, že tam obrovská tlačení.“

Syntron Alaskovi dále sdělil, že jde téměř výlučně o Chuuby, Tevddy a Vechary.

Když se vřetenovitá loď přiblížila o další kus k cílové oblasti, přijal syntron ojedinělé snímky umožňující posoudit techniku cizích národů.

Saedelaere cítil, jak se na něj souká Kůže a těsně k němu lne. Podivně studila a byla mu odporná ještě víc. „Už ses konečně rozhodla se mnou mluvit?“ zeptal se jí.

„Ne!“ odsekla. „Dej mi svátek!“

„To samé bych mohl chtít já od tebe!“

Kůže se uraženě odmlčela.

Pozemšťan se znovu obrátil k syntronu, který mu nabízel další informace, protože neustále pokračoval ve vyhodnocování radiogramů.

Vyplynulo z nich, že technika Chuubů, Tevddů a Vecharů byla na nižší úrovni, než jakou znal Alaska Saedelaere z Mléčné dráhy. Jako pohon byly využívány vysoce účinné lineární motory.

Aby Pozemšťan získal další informace, přibližoval se ke shromážděným lodím tak dlouho, dokud syntron nedokázal přijímat a vyhodnocovat zprávy na normální frekvenci bez delší časové prodlevy.

Konečně se vřetenovité plavidlo dostalo do vzdálenosti necelý jeden milion kilometrů od cizích lodí.

Nositel Kůže byl ve střehu. Počítal s tím, že ho někdo osloví, nebo možná dokonce napadne, ale nic se nedělo. Z přijatých ra-diogramů vyplynulo, že si sice všimli jeho přiletu, ale nepřikládali mu žádnou váhu. Zcela určitě si o něm nemysleli, že patří k cizí invazní mocnosti, a nepovažovali ho za nebezpečného, když viděli, v jak malém plavidle se tu objevil.

Nikdo se s ním nesnažil ani spojit. Situace zřejmě vyžadovala, aby se každý staral sám o sebe.

Kůže byla Čím dál neklidnější a rozptylovala ho tím. „Seber se konečně!“ vybídl ji. „A jestli nemůžeš, tak mi alespoň vysvětlí proč.“

„Chci slyšet tu řeč!“ ozvala se konečně v Saedelaerově mysli.

Nesmrtelný se zarazil. Měl dojem, že se přeslechl. A potom si uvědomil, že syntron mu do této chvíle dodával jen překlady, nikoli originální znění zpráv.

„Ty chceš slyšet, co si povídají uprchlíci ve své mateřštině?“ zeptal se Kůže, aby se ujistil, zeji dobře pochopil.

„Neřekla jsem to snad dost jasně?“

Její odpověď mu připadla drzá a hned měl na jazyku káravá slova. V žádném případě nemínil připustit, aby ho znovu ovládla. Jednou se mu podřídila a u toho mělo také zůstat!

„Promiň,“ umluvila se pokorně. „Neměla jsem v úmyslu něco měnit na našem postavení.“

Znovu vyčenichaia jeho pocity!

Nesmrtelný si uvědomil, že značně zesílilo empatické spojení mezi nimi. „Co se děje?“ vyštěkl.

„Chci slyšet jazyk téhle galaxie, prosím!“

Alaska se obrátil na palubní počítač a předal mu akusticky symbiontovo přání. Syntron zareagoval okamžitě a z reproduktorů se začala linout změt' neznámých hlásek. Terranec na chvilčku zavřel oči a měl dojem, že stojí uprostřed davu cizích bytostí, kteří mezi sebou rozčileně hovoří.

Křičela snad Kummerogova kůže?

Změnila se a byla natolik zřetelná, že ji mohl cítit.

„Kdy mi konečně povíš pravdu?“ obořil se na ni.

Kůže ztrýzněně zasténala. „Právě se o to snažím,“ přiznala se.

Saedelaerův niterný odpor ochabl. Uvědomil si, že mu Kůže chce něco sdělit, a při tom jako kdyby narážela na jakousi bariéru. Zaposlouchal se do sebe a znovu se ho zmocnil pocit ledového chladu. Kůže jako by ztuhla a proměnila se v krunýř, který ho těsně svíral.

„Jak dlouho ještě mám čekat?“

„Já si vzpomínám,“ řekla Kůže.

„No a?“

„Už jsem tu jednou byla!“

Nesmrtelný byl náhle ve střehu. S tímhle přiznáním vskutku nepočítal. Vadila mu jedna drobná nesrovnalost.

Kůže nemohla být v žádném případě v téhle galaxii. Pokud si to vybavovala, pak se mohlo jednat pouze o Kummerogovy vzpomínky.

„Tak spust!“ vyzval ji.

V té chvíli vešli na velitelský můstek oba Raubyňané.

„Máme důležitý problém a potřebujeme si s tebou o něm popovídat,“ oznámil Pozemšťanovi Lanagh.

„Teď ne!“ odsekl.

„Ale je to důležité,“ zaprotestoval Scheep. „Trvalo nám dlouho, než jsme se dopracovali k tomu, abychom se omluvili za své chování, a ty nás odmítáš vyslechnout!“

„Opravdu to nejde!“ namítl Saedelaere. Sice mu přišlo zatěžko Raubyňany odbýt, ale neměl na vybranou.

Musel zjistit, co mu chce Kůže sdělit. Možná už nikdy nezíská přístup ke Kummerogovým vzpomínkám, když nevyužije téhle šance.

Obrátil se na ni a řekl: „Poslouchám!“

„Myslím na CANT," spustila a celá jako by se usouzené kroutila.

„Co je CANT? Kummerogova loď?"

Kůže přisvědčila a dodala, že Cantrellan byl se svou kosmickou lodí mimo jiné také v této galaxii, pro kterou používal podivné jméno T-dir.

„Když jsem tu byl, vládl v T-diru obrovský zmatek," pokračovala Kůže. Mluvila o Kummerogovi v první osobě, jako kdyby s ním byla totožná, což nebyla pravda. Alaska ji ale nepřerušoval. Souvislosti mu byly jasné, a to rozhodovalo.

V té chvíli mu položil Lanagh ruku na rameno a kupodivu chápavě se ho zeptal: „Mluvíš s tím parazitem?"

„Ano," odpověděl nositel Kůže.

„Povíš nám potom, o co jde,"

„Docela určitě."

„Dobrá, tak té nebudeme rušit."

Terranec si vydechl, když oba Raubyň-

né opustili můstek. Mohl se nyní plně koncentrovat na to, co mu líčil parazit.

„Podlehl jsem menšímu zmatku, neboť jsem si byl jist, že jsem padl na zlatý důl."

Nesmrtelný měl dojem, že chápe. Kummerog byl vesmírný pirát a hazardér zvláštního ražení. Proto okamžitě zavěšil, že se mu nabízí šance získat nesmírnou kořist.

„Vládl zde neuvěřitelný vesmírný provoz a lodě létaly z jednoho sektoru galaxie do druhého," pokračovala Kůže.

„Byly prostě všude a křižovaly galaxii bez zjevného systému. Všude se daly vyzorovat známky paniky.

Přijímal jsem spoustu hyperfrekvenčních volání o pomoc ze všech směrů. Srdce mi radostně bušilo, neboť jsem tušil, že mě Čeká nádherná hostina. Z radiogramů vyplývalo, že všechna plavidla jsou do posledního místečka zaplněna uprchlíky."

Alaska Saedelaere fascinovaně naslouchal. Kummerog se zřejmě dostal do situace, která předcházela té, v níž se ocitla tato galaxie nyní. „Co vyvolalo všeobecnou paniku?" zeptal se Kůže. „Vzpomínáš si na to?"

„No jistě! Několik let předtím se objevily zvláštní bodlinaté kosmické lodě. Použily do té doby neznámý druh záření a obsadily postupně něco mezi dvěma a třemi sty obydlených planet,"

„Ty víš, kdo přiletěl na palubách těch lodí?"

„Invazori chodili vzpřímeně. Byli to bojovní broukovití tvorové, měřili asi metr padesát a říkali si Gazkarové."

„Přiletěli sami? Nebyly s nimi ještě jiné národy?" vyštěkl Pozemšťan, když Kůže neodpověděla hned. „Jaké byly cíle vetřelců? Můžeš mi o tom něco říct?"

„Ne," prohlásila Kůže lítostivě. „Nikdo v galaxii tehdy o nich nic dalšího nevěděl a Gazkarové své záměry neprozradili. Předpokládám, že chtěli totéž co já, zmocnit se bohatství, nacházející se na těchto světech a vypařit se. Mně rozhodně nešlo o nic jiného než o kořist."

„Apovedio se ti to?" „Ještě ti něco povím o nájezdnících. Soustředili se se svými gigantickými flotilami pouze na jednu desetinu galaxie. A na obsazených světech pak něco prováděli."

„Prováděli? Co?"

„Nemohu ti říct co, protože to nevím. Snažil jsem se o tom něco vyzvědět. Než jsem ale stačil něco podniknout, invazori mi zmizeli z oné desetin galaxie a shromáždili se jinde."

Alaskovi připadlo chování vetřelců zvláštní, nedovedl si je vysvětlit, a tak čekal, že mu k tomu něco řekne Kůže, ta se však neozývala.

„Co je?" zeptal se jí Terranec po několika minutách. „To už nic neuslyším?"

„Mám hlad," odpověděla Kummerogova kůže. „Lépe řečeno umírám hladu."

„Není to přece tak dlouho, co jsem tě nasýtil!"

„Líčení mě velmi namáhá," odpověděl symbiont. „A také mě vysiluje vzpomínání. Musíš něco sníst, jinak ti už nic nepovím."

Saedelaere si-povzdchl a rozhodl se, že parazitovi vyhoví. Chtěl se dozvědět víc a nerad by se zbytečným odporem připravil o další informace. Zvedl se a přešel do malé jídelny poblíž velitelského můstku, aby se vydatně najedl.

„Zatímco se budu ládovat, můžeš pokračovat," vybídl Kůži. „Proč invazori tak najednou opustili obsazenou desetinu galaxie?"

„To s tou desetinou neber tak přesně," opravila ho Kůže. „Neměl jsem na mysli matematickou veličinu jako spíš přibližnou hodnotu postižené oblasti."

„Tak dobrá. Do toho!"

„Do té doby se toho v zásadě moc neudalo. Zničehonic ale napadl obsazenou desetinu galaxie mocný hyperfyzikální impuls."

Nesmrtelnému bylo, jako by měl najednou v žaludku olověné závaží. Tušil, jaké účinky měl tento impuls, musel se o tom ale ujistit.

„Hyperfyzikální impuls usmrtil všechny inteligentní tvory v postižené oblasti a zlikvidoval rovněž všechny počítače," pokračovala Kummerogova kůže. „Inteligentní život byl vyhlazen nejen na oněch víc než dvou stech osídlených světech, ale také na všech planetách a palubách kosmických lodí v tomto sektoru."

„Proč?“ vyhrkl Pozemšťan a v duchu se mu vybavily výjevy, které spatřil na planetách, jež navštívil před nedávnem. „Jak je možné, že zkáza postihla pouze inteligentní bytosti?“

„To nevím,“ odpověděla Kůže. Mluvila nadále v první osobě, jako by byla všechno zažila sama a ne Cantrellan.

„Spojil jsem se s Chuuby, Tevddy a Vechary, protože jsem doufal, že budou mít příslušné informace, ale ani oni neměli nejmenší potuchy.“

Alaskovi bylo jasné, že se potvrdily jeho nejhorší obavy. Vetřelci měli v úmyslu vyhladit život v celé galaxii! Ani se neodvažoval domyslet, kolik inteligentních živých tvorů bylo ohroženo. Jejich počet byl závratně vysoký.

„A co bylo dál?“ zeptal se symbionta stísněně.

„V další desetině galaxie došlo k přesně stejným procesům a všechno to začalo hezky od začátku. Vetřelci obsazovali planety, působili na jejich obyvatele neznámým zářením a jejich jednotlivé kroky byly úplně stejné jako při předchozí invazi.“

„Chuubové, Tevddové a Vecharové to všechno pozorovali?“ • „No aby ne!“

„To z tebe musím všechno tak pracně dolovat?“ postěžoval si Terranec. „Tak už to všechno vybal!“

„Chuubové, Tevddové, Vecharové a mnoho dalších národů té galaxie se nedokázali sjednotit. Několik málo z nich pochopilo vážnost situace, ale snažili se z ní vytlouct, co se dalo. Obsazovali jiné sluneční soustavy a rozpoutali válku.“

„To je nepochopitelné!“

„Možná. Ale bylo to skutečně tak. Teprve když bylo napadeno hyperfyzikálním impulzem asi třicet procent galaxie, uvědomily si místní národy nebezpečí a konečně se spojily a napadli společným loďstvem nájezdníky.“

V té chvíli vešli na velitelský můstek oba Raubyňané.

„Takhle to nejde dál,“ postěžoval si Lanagh. „Musíme vědět, co se děje.“

„Tak1 dobrá,“ povzddechla si Kůže v Alaskově mysli. „Jsem vyčerpaná. Potřebuju si odpočinout. Pověz jim, co považuješ za důležité.“

7.

„Budeme existovat věčně. Tak zní tisíckrát ověřené proroctví o budoucnosti našeho národa. Nikdy v hlavě nikoho z nás se nevylíhla myšlenka, že bychom mohli jednoho dne zaniknout.“

„Teď to ale tak vypadá, táti.“

„Já vím, synku. Pokud se v brzké době nepodaří znovu oživit kvantroniku na naší generační lodi, nebudeme moci změnit kurz a zřítíme se přímo do velkého rudého slunce, které máme před sebou. Jsem si ale jist, že to kvantronická zařízení zvládnou. Jsou dokonalá a téměř se nám vyrovnají inteligencí a výkonností.“

„Přesto nedokázala zabránit tomu, aby nás neolízl hyperfyzikální impuls.“

„To je pravda. Padla mu za oběť, ale my žijeme. V poslední chvíli se jim podařilo odvrátit katastrofu a impuls nás neusmrtil.“

„Generační loď má čím dál větší zrychlení. Rudé slunce, nás přitahuje vší silou. Nemáme tedy mnoho času. To nemůžeme opravdu uprchnout, třeba na pomocném člunu?“ • „Ne. Nefunguje nic, co souvisí s kvantronikou a její technologií. Pomocné čluny, skafandry, dimenzní měniče - zkrátka a dobře všechno. Nezbyvá nám než čekat a doufat.“

„A co když přijde 5D vlnová fronta?“

„Pak jsme dospěli na konec našeho bytí, synku. Zvýší-li se intenzita vlnových front desateronásobně, možná ještě spatříme obří kosmický koráb, ale to také bude poslední, co stihneme vnímat při plném vědomí.“

„K tomu nesmí dojít! Při nejhorším budeme volat o pomoc!“

„My?“

„Ty se směješ, táti?“

„Synku, nejenže jsme nejstarší národ univerza, ale také disponujeme absolutně nejvyspělejší technikou. Když si nedokážeme pomoci sami, nikdo jiný nás z bryndy nevytáhne. Nebudeme volat o pomoc. Nemělo by to smysl a nebylo by to nás důstojné.“

„V tom okamžiku vypukla v galaxii krvavá válka,“ pokračovala Kummerogova kůže ve vyprávění.

Alaska Saedeaere s ní komunikoval opět na velitelském můstku. Byl sám, Oba Raubyňané se zdržovali v jiné části kosmické lodi.

„Pět set tisíc kosmických plavidel všech národů galaxie T-dir se spojilo v jedno mohutné loďstvo obrovské úderní síly a napadlo invazory.“

„A? Jak to dopadlo?“

„Výsledek byl zničující - tedy pro spojeneckou flotilu. Cizinci disponovali nevyčerpatelnými zásobami a nebylo možné je zdat po vojenské stránce. Ať se spojenecká flotila pokusila o cokoli, vždy to pro ni skončilo porážkou. Nájezdníci byli nepřemožitelní — nedali se zdat žádným způsobem.“

Alaska. Saedelaere byl viditelně ošizen. Dovedl si představit, s jakým zoufalým odhodláním se spojenecká flotila asi postavila invazorům a jak drtivé psychologické následky musely mít porážky na národy galaxie.

„Zkáza pokračovala. Po druhé desetině galaxie přišla na řadu třetí,“ líčila Kůže. „A nikdo proti tomu nemohl udělat ani to nejmenší.“

Terranec už věděl, jak symbionta nesmírně namáhá vzpomínání a vyprávění, a tak ho překvapilo, že se na něj obrátil jen tak bez vyzvání.

„Náhodou jsem si zachoval vzpomínku na jednu nevysvětlitelnou událost, která byla pozorována vždy v konečné fázi dobývání prvních tří desetin galaxie," pokračovala Kůže. „O co šlo?"

„Konečnou zkázu ohlásilo cosi, Čemu říkali tetelení. Ve vyznačené zóně smrti se v důsledku záhadné nestability rozechvěl každý živý tvor, každý počítač. Živé bytosti postihlo děsivé bušení srdce a na několik vteřin podlehl výraznému mentálnímu chaosu."

„A počítače?"

„Vmžiku spadly a utrpěly nevratná poškození paměťových prvků."

Kůže chvilku odpočívala, ale brzy opět pokračovala.

Chuubové, Tevddové a Vecharové rozpoznali v tetelení posla smrti, přinášejícího záhubu. Kdo mu byl vystaven, ten měl jen několik málo dní či týdnů na to, aby se pokusil předejít záhubě - nebo se s ní smířil."

„Dní ČÍ týdnů? To je přece dost velký rozdíl. Nemůžeš upřesnit, za jak dlouho nastala smrt?"

„Musím tě zklamat. Přesněji to nevím. Je mi pouze známo, že k tetelení dojde před zánikem šestkrát. Z tohoto pohledu funguje přesně jako hodinky."

Alaska chvilíčku přemítal a zakrátko měl dojem, že pochopil. „To byl pro Kummeroga důležitý poznatek," prohlásil. „Uměl ho určitě využít ve svůj prospěch." „To máš pravdu!"

Cantrellan se - jak se dalo očekávat - velmi živě zajímal o to, co zbylo ve zničených zónách.

„Myslel jsem si, že se v nich bude plnit přímo ideálně! Atak jsem se pustil do díla." „A nahrabal sis, co?"

„Zklamalo mě to, protože jsem našel především nepotřebné haraburdí. Spousta uměleckých kousků, ale žádné opravdu cenné poklady."

Nesmrtelný pocítil určitou škodolibost nad Kummerogovým nezdarem. Rozhodně se nedalo říct, že by mu byl kosmický pirát sympatický.

„Zajímavé bylo, že se někteří Chuubové, Tevddové a Vecharové odhodlali znovu se zmocnit vyklizených světů. Zdálo se, že je to docela dobře možné. Nikdo jim nekladl odpor."

„Předpokládám, že k tomuto kroku se odhodlala jen chabá menšina."

„Přesně tak. Většina posádek prchajících lodí nevěřila nastalému míru. Domnívali se, že hromadné umírání může nastat kdykoli' znovu. Beženci byli rádi, že unikli smrti, a odmítali podstoupit takové riziko."

Pozemšťan přemýšlel, jak velkému podílu obyvatelstva se asi podařilo uprchnout loděmi, ale Kůže mu odpověděla, aniž seji na to zeptal.

„Asi devadesát devět procent obyvatelstva nebylo schopno opustit planety, ohrožené zkázou. Asi jen jednomu procentu se podařilo vecpat se na paluby kosmických lodí." Terranec se ani nepokoušel představit, jaké scény se zřejmě odehrávaly před startem kosmických lodí na nejrůznějších světech - a po něm. Určitě zde docházelo k hrůzným zvěrstvům, když ti, kteří museli zůstat, dobře věděli, že hledí do tváře zubaté. „Jak to bylo s Kummerogem dál?" „Začal jsem se zajímat především o čtvrtou desetinu galaxie," spustil symbiont. „Podle všech známek, které jsem zaregistroval, stála bezprostředně před záhubou. Invazori si už vybudovali na planetách v tomto sektoru základny, které po nějaké době opustili, a začaly se objevovat první úkazy tetelení."

„Které většity nadcházející zánik," poznamenal Nesmrtelný.

„Tato desetina mě přitahovala tak říkáje magickou silou," pokračovala Kůže. „Byl jsem vystaven neodolatelnému vábení, neboť v této části galaxie, která ještě nebyla zničena, jsem mohl ukořistit to, co mi bylo odepřeno předtím. Majitelé museli nakvap opustit své domovy a zanechali tam zajímavé, cenné objekty, které byly ještě funkční."

Pozemšťan věděl přesně, jakými úvahami se Kummerog řídil. Z jeho pohledu se v této desetině galaxie nabýzely bohaté prostřené stoly a stačilo mu jen vybrat si nejlepší lahůdky.

„A nemýlil jsem se!" zvolala vítězoslavně Kůže, jako kdyby mohla přičítat úspěch sobě a ne Kummerogovi.

„Plnil jsem a sebral jsem všechno, co mělo nějakou hodnotu. A protože jsem neměl na lodi dost místa, přivlastňoval jsem si jen ty nejlepší, nevzácnější kousky."

„Plnil a vraždil," nadhodil nositel Kůže. „Vždyť většina obyvatel planety ještě žila, když pirát přistál na planetě. Nebo snad ne?"

„Kummerog samozřejmě zabíjel, bez zábran a bez váhání. Věděl přece, že jeho oběti jsou beztak zasvěceny smrti. Bylo tedy úplně jedno, jestli zemřou hned nebo o několik dní později. Když už na tom trváš, tak nezabíjel, jen odklízěl budoucí mrtvoly."

Nesmrtelnému připadlo toto vyjádření navýsost cynické, ale zdrzel se komentáře, aby si nepopudil Kůži.

Nicméně si všiml, že ona sama přestala mluvit v první osobě, jakmile Učila pirátovy zločiny. Jako by říkala, že to on vraždil, že ona s tím nemá nic společného.

„Tetelení nastalo ještě třikrát a pokaždé mě překvapilo, když jsem pobýval na nějaké planetě. Zachoval jsem ale klid, neboť jsem věděl, že mám dost času na to, abych zmizel, než dojde k poslednímu, smrtelnému tetelení."

„Kummerog to opravdu nechal dojít tak

daleko? Zůstal vždycky až do chvíle, než mělo dojít k pátému tetelení? To bylo šílené!"

„A také mi to bylo málem osudné."

„Co se stalo?"

„Když jsem se vracel a chtěl jsem odletět z postižené desetiny galaxie, najednou jsem se střetl s cizí lodí."

„S jednou z těch podivných ježatek?"

„Ne, byl to takový nepravidelně tvarovaný balvan. Pokud si dobře vzpomínám, měřil v průměru dvacet tři kilometry a byl zhotoven z modrého kovu."

Alaska Saedelaer zatajil dech. Že by mohla mít nějaká vesmírná loď tak úctyhodné rozměry? Blesklo mu hlavou. Ne, Kummerog se určité zmýlil.

„Ne! Opravdu to tak bylo. Loď měřila v průměru dvacet tři kilometry."

„A? Co se stalo pak?"

„Mám hlad."

Nositel Kůže zasténal a prohlásil podrážděně, že se nenají, dokud nedostane požadovanou informaci. Tentokrát zůstal neoblomný a symbiont se nakonec podvolil.

„Tahle obrovitá loď měla na palubě zbraň, která je pro mě dodnes záhadou. A tou ochromila CANT. Dostal jsem se i s lodí do sféry tajemného vlivu a měl jsem pocit, že mě kdosi prosvěcuje do poslední buňky mého těla."

Kůže se na několik minut odmlčela, jako kdyby si musela přesněji vyvolat z paměti tehdejší události. „Nejspíš jsem ztratil vědomí," pokračovala konečně. „Po nějaké době jsem přišel k sobě. Podle chronometru jsem poznal, že od útoku uplynul celý týden a že jsem se s lodí přemístil od poslední polohy do vzdálenosti víc než dvou set světelných let."

„V té době se to stalo," zavěštil si Alaska Saedelaere.

„Ano. Z vyděšených radiogramů jsem si vzal všechny potřebné informace. Proběhlo páté tetelení a zanedlouho mělo nastat

šesté, které znamenalo zánik téhle Části galaxie."

„A co udělal Kummerog? Nemusel se obávat, že propásl okamžik vhodný k uteku?"

„To právě ve mne vyvolalo panickou hrůzu! Měl jsem dojem, že už už slyším výkřiky umírajících, a proto jsem uprchl na palubě CANTU, jak nejrychleji to šlo."

Nesmrtelný sáhl po kousku koláče, který objevil na velitelském můstku už před několika hodinami a odložil si ho zde do zásoby. Bezmyšlenkovitě loupal měkkou hmotu, aby uklidnil symbionta.

„Když jsem přeskočil s CANTEM do hyperprostoru, abych se vypařil, vycítil jsem něco, co mě ochromilo na celé následující hodiny. Byla to děsivá exploze, která mé neovladatelně prohnala hyperprostorem."

„Co to bylo za explozi? Někdo vystřelil na CANT?"

„To nevím. Jen si vzpomínám. Ze loď se vynořila z hyperprostoru hodně daleko od galaxie T-dir."

„Poškozená?"

„Ne, naprosto funkční a s nacpanými sklady."

„Takže tvá loupežná výprava přece jen byla úspěšná?"

„Moc radosti mi tedy nepřinesla. Málem jsem na ní zařval. Proto jsem se rozhodl, že se propříště budu tomuhle kosmickému sektoru vyhýbat na sto honů..."

„Což jsi taky udělal, co?"

„Ovšem. Až dodnes."

„A co bylo dál?"

„Mám hlad a chci se konečně pořádně nablábnout. Jinak si už na nic víc nevzpomenu."

Vtom vtrhli dovnitř oba Raubyňani.

„Máš na nás konečně Čas?" zeptal se Pozemšťana Scheep.

„Jsem utahaný," namítl nositel Kůže. „Musím se trochu prospat."

„To teď není důležité," prohlásil naléhavě Lanagh. „Byli jsme v lokalizační sekci a trochu jsme si hráli."

Alaska Saedelaere se vyděsil. „Doufám, že jste tam nenatropili žádné škody!" vyhrkl. „Nebo se mnou chcete mluvit právě kvůli tomu?"

„Jak si jen můžeš myslet, že jsme něco pokazili!" urazil se naoko Scheep. „Rozhodli jsme se, že ti pomůžeme."

„A proto jsme dohlédli na lokalizaci," dodal Lanagh.

„Na něco jsme přišli!" hlásil pyšně Scheep.

„A na co?"

„Objevíli jsme obrovskou loď, která se řítí vstříc rudému slunci."

Nesmrtelný chtěl přejít s Raubyňany do lokalizační sekce, ale Kůže se vzbouřila. Energicky se dožadovala stravy. Aby se nezdržoval zbytečně dlouho, požádal Alaska Scheepa, aby obstaral něco k snědku, a zamířil do lokalizační sekce. Zakrátko spatřil vesmírnou loď.

Měla tvar talíře a měřila v průměru pět kilometrů. A protože výška její svislé osy činila pouhý kilometr, vypadala poněkud ploše. Některé z velkých přechodových komor byly otevřené.

Syntron udával, že je přitahována rudým sluncem a že v něm do hodiny zmizí, pokud nezmění kurz. Dálkovým zaměřováním nositel Kůže zjistil, že pohon nepracuje a loď vykazuje jen velmi nepatrné hodnoty přeměny energie.

„Posádka se nemůže zachránit vlastními silami," prohlásil. „Tedy pokud ještě vůbec někdo je na palubě."

Scheep donesl jídlo a nositel Kůže je nepřítomně spolykal.

Alaska Saedelaere navedl vřetenovitou loď do jedné z komor. Pomocí vlečných paprsků uzavřel přepážku a komora se okamžitě naplnila vzduchem. Třebaže obsahoval dostatečné množství kyslíku, přece jen raději použil skafandr.

Poté, co oběma Raubyňanům důrazně nakázal, aby v žádném případě neopouštěli vřetenou, opustil palubu.

To, co mu vylíčila Kůže, na něj hluboce zapůsobilo. Přesvědčilo ho to, že nebezpečí, kterému byl vystaven Kummerog, je totožné s Goeddou. Tato entita byla zřejmě probuzena a změnila se v hrozbu pro celý vesmír. Zkáze neunikla ani jedna desetina T-diru. Nikdo nebyl schopen zadržet posla smrti na jeho tažení galaxií. Co by se asi stalo, kdyby taková katastrofa postihla mou domovskou Mléčnou dráhu? Pomyslel si Pozemšťan zděšeně. Jak se tak rozhlížel po hangáru, všiml si, že je plný kontejnerů. Násilím potlačil předchozí myšlenku. Připadala mu hodně vycucaná z prstu.

Otevřel několik kontejnerů a našel v nich stroje a aparatury neznámého původu. Stačil mu zběžný pohled a bylo mu jasné, že má před sebou maximálně dokonalá zařízení, třebaže neměl tušení, k čemu slouží.

Náhle to ale věděl. Jako by mu to ona sama sdělila telepatickou cestou. Šlo o komunikační přístroje, dokonale chráněné proti odposlechu a zaměření, s nimiž se dalo domlouvat na vzdálenosti v řádu světelných let bez časové prodlevy.

V jiných schránkách byly uloženy přístroje, jež se daly srovnat s transmitery. Jmenovaly se dimenzní měniče, čerpaly energii přímo ze slunce, pokud nebylo vzdáleno víc než jeden světelný rok, a umožňovaly cesty bez časové prodlevy na téměř neomezenou dálku.

Nesmrtelný si prohlédl ještě další zařízení, ale ani přes výklad nepochopil, k čemu slouží. Všechna ale sestrojili inteligentní tvorové, kteří byli na mnohem vyšší vývojové úrovni než třeba Pozemšťané a kteří uvažovali v mentálních sférách, k nimž neměl přístup.

Protože ale neměl v úmyslu zabývat se stroji nebo kulturními statky, nýbrž pátral po přeživších bytostech, dlouho se v hangáru nezdržel a vydal se na cestu do útrob lodi.

Toužil po tom, aby si mohl promluvit s někým na palubě. Zřejmě by mu byl schopen mnohem lépe než jakýkoli obyvatel téhle galaxie vysvětlit, jaké cíle sledují vetřelci a jakými metodami k nim postupují.

Opět si vzpomněl na Mléčnou dráhu. Bylo vskutku tak nepravděpodobné, že by se jednou stala obětí zkázonosného vpádu? Nebo už existovalo spojení mezi Goeddou, Čtvrtým poslem Thoregonu, Mostem do nekonečna a ostatními záležitostmi?

Kummerogova zpráva způsobila, že nositel Kůže byl nanejvýš podezřívavý. Čím déle přemýšlel o tom, zda nebezpečí vycházející z Goeddy by mohlo dorazit do Mléčné dráhy, tím byl znepokojenější.

Byl na stopě neznámé hrozbě. A protože o ní chtěl zjistit co nejvíc, doufal, že mu pomůže prohlídka této obří kosmické lodi.

Patří posádka k bytostem řízeným Goeddou? Jsou nástroji této tajuplné moci? Nebo jsou naopak jejími oběťmi? Uvažoval Alaska Saedelaere horečně.

Když prošel jednou přepážkou, objevil čtyři mrtvoly. Ležely rozhozené na podlaze a vypadaly jako velcí černí brouci. Určitě šlo o Gazkary.

Zaváhal jen na okamžik a pak se kolem nich prosmýkl. Na konci chodby se před ním objevilo rozlehlé skladiště naplněné až ke stropu kontejnery. Opět několik z nich otevřel, aby získal větší přehled. V některých byly uloženy stroje, jiné obsahovaly umělecké cennosti a datové paměti.

Šlo buď o pirátskou loď, jejíž posádka získala v galaxii T-dir nezměrnou kořist, nebo šlo o generální plavidlo neznámého národa, který s sebou vzal všechny kulturní statky a technická zařízení, jež vytvořil od rozbřesku své existence.

Alaska Saedelaere se rozhodl, že tomu

přijde na kloub. Pohlédl na chronometr a uvědomil si, že mu nezbývá mnoho Času. Zanedlouho se loď zřítí do slunce, a pak už nebude co prohlížet. A přestane existovat také kdokoli, kdo by byl schopen mu cokoli vysvětlit. Za skladem byly další. Po chvíli neměl Pozemšťan nejmenší pochyby. Obrovský talíř byl až po okraj narván poklady.

Alaska otvíral stále víc kontejnerů a objevoval cennosti, jež mu ozřejmovaly, kdo je nebo byl pánem této lodi. Byla to stvoření, která dosáhla vývojového stadia, jež si nedovedl představit ani Nesmrtelný.

Asi po půlhodině dorazil Saedelaere na hlavní velitelský můstek. Našel v něm pouze dvě osoby - a obě byly mrtvé.

Vzdáleně připomínaly humanoidy. Podle Terrancových měřítek byli malí, neměřili víc než metr a půl. Měli křehké údy a v poměru k nim docela velké hlavy s výraznou zadní částí.

Měly na sobě oblečení vyvedené v křiklavých barvách. Na nohou se jim třpytily různé přístroje ne větší než perly. Jejich funkci nedokázal Alaska ani odhadnout. V téhle chvíli to ale pro něj nebylo důležité.

Rozhodující byla jen skutečnost, že tito tvorové byli usmrceni. Paže měli rozhozené a ruce jako by spojené k modlitbě a skláněli se nad pultem se spoustou ovládacích prvků.

Nesmrtelného se zmocnily zvláštní pocity. Dokonce i v okamžiku smrti si tyto bytosti zachovaly určitou důstojnost a vyzářovalo z nich cosi, s čím se nikdy předtím nesetkal u inteligentních tvorů.

Vznášela se kolem nich aura něčeho neskutečného. Cítil se v jejich přítomnosti nesmírně malý a bezvýznamný. Ještě víc než smít Chuubů, Tevddů a Vecharů jím otrásla záhuba těchto bytostí. Zdálo se mu, jako by národy univerza neutrpěly větší ztrátu, než byla tato, aniž ji však byl schopen přesněji charakterizovat.

Tihle byli takoví, jak si vždy představoval mimořádně vyvinuté tvory.

Vtorn cosi cvaklo, z panelu se vydělila malá záklopka a z ní vyskočila stříbřitě se lesknoucí kapsle.

Nositel Kůže ji vzal do ruky a zamyšleně ji otáčel v prstech.

Náhle jako by stěna zmizela a před ním se objevil vesmír. Hleděl přímo do plamenného moře rudého slunce.

V té chvíli Alaska Saedelaere pochopil. Umělá inteligence, která ještě byla na palubě této lodi, ho chtěla varovat před neodvratným zánikem.

Zastrčil si kapsli do kapsy a pospíchal zpátky stejnou cestou, jakou přišel. Když byl asi v polovině, stěna vedle něj se rozplynula a on mohl nahlédnout do rozlehlého sálu, v němž se v barevných třpytivých antigravitačních polích vznášely tisíce mrtvol.

Všichni nebožtíci patřili ke stejnému druhu jako ti dva na můstku. Někteří seděli schoulení uprostřed sálu a vzájemně se objímali, jako kdyby přesně věděli, že je zastihne smrt.

Byli zde dospělí i děti. Ze všech vyzařovala stejně neskonalá důstojnost, jaká tolik zapůsobila na Terrance už u obou mrtvých ve velitelském můstku.

Kolik nenahraditelných životů asi invazori zmařili v téhle galaxii? pomyslel si zoufale Alaska. Nebezpečí jménem Goedda!

.Nesmrtelný na vteřinu strnul, a pak se opět rozběhl a pospíchal dál chodbami a skladišti. Jedno mu bylo naprosto jasné. Vetřelcům nešlo o ukořistění pokladů. Věděli, že existuje tato loď. Dokazovali to mrtví Gazkarové na palubě. Jistě jim bylo rovněž známo, že jde o jakousi generační loď, která veze na palubě vše, co kdy vytvoří! tento národ v průběhu své existence. Nic z toho je nezajímalo.

Zabíjeli pouze inteligentní život a k tomu ničili všechno, co nějakým způsobem souviselo s počítačovou technikou. Byl to snad jediný jejich cíl? Chtěli přerušit komunikaci mezi jednotlivými národy, aby jeden nemohl včas varovat druhý před hrozbou zkázy? Jaký prospěch měli z vyhlazování inteligentních tvorů? Nebo bylo chybné přisuzovat jim mentalitu, v níž jsou důležité pojmy jako prospěch nebo výhoda?

„Scheepe! Lanaghu! Ohlase se!“ vykřikl Nesmrtelný. Chtěl se ujistit, že oba Raubyňané jsou na palubě vřetenovité lodi, aby mohl neprodleně odstartovat, jakmile se vrátí.

Ale výrostci se neozvali.

A náhle se zděsil představy, že se tem dvěma uličníkům podařilo nějak nastartovat loď a zmizet s ní ve vesmíru.

V tom případě by se zřítíl s obrovitým talířem rovnou do rudého slunce!

Alaska Saedelaere hrábl do kapsy a chtěl vytáhnout miniaturní součástku, kterou vyňal z palubního syntronu.

Bez ní nemohla vřetenovitá loď odstartovat.

Nebyla tam!

Vzpomínal si přesně, že ji vymontoval z počítače. A pak v něm hrklo, když si vybavil, že šiji nezastrčil do kapsy, ale nechal ji ležet na ovládacím panelu.

Znamenalo to, že Lanagh a Scheep mohli odletět s vřetenem Í bez něj.

Místo součástky vytáhl z kapsy stříbřitou kapsli. Pokoulel ji po rozevřené dlani a cítil, jak se zahřívá. „Co jsi zač?“ zeptal se jí. „Poselství?“

Nečekal žádnou odpověď, ale dostalo se mu jí. Náhle uslyšel hlasy. Jako by se ozývaly přímo v jeho hlavě a měl pocit, že se nachází ve velké místnosti. Dvě bytosti se bavily v jemu zcela neznámé řeči, a přece jim bez námahy rozuměl.

8.

„Jsme nejstarší národ univerza a pokud přečkáme tuto krizi, budeme věční. Existence našeho národa je ohrožena víc než kdy jindy, ale my přežijeme.“

„Je to tak, táti?“

„Ano, je to tak. V průběhu existence našeho národa jsme prozkoumali většinu univerza, a nikde jsme nenarazili na národ, který by byl alespoň přibližně tak starý a vyspělý jako my.“

„Rozumím. Většina národů neexistuje dlouho, nejstarší žijí sto tisíc nebo několik milionů let. Objevují se nové a jiné zase zanikají a mizí, jako kdyby nikdy neexistovaly.“

„Naše dějiny začaly před nesčetnými miliony let v jedné galaxii, která zanikla -před dávnými a dávnými časy.“

Když se začalo rýsovat, že naše slunce zemře, opustili jsme naše planety.“

Alaska Saedelaere zhrozně zastrčil kapsli zpátky do kapsy a mlčel. Jakkoli ho fascinoval rozhovor dvou bytostí domníval se, že jde o ty, které našel na velitelském můstku - neměl čas je déle poslouchat. Musel to odložit na později, protože se potřeboval co nejrychleji vrátit do vřetenovité lodi - pokud na něj ještě vůbec čekala v hangáru.

Zapnul gravopak, a zatímco prolétal obrovskou rychlostí chodbami a halami, propadal zoufalství. Kolik bychom se toho byli mohli naučit od tohoto národa? Jaké nepředstavitelné dědictví nám zanechal? A nikdo nebyl schopen zachránit ho před konečnou záhubou!

Žili téměř nekonečně dlouho a cizí invazori je nemilosrdně vyhladili. Gazkarové pronikli na palubu a tam z neznámých příčin zahynuli. Možná také oni podleli onomu záhadnému jevu, zvanému tetelení, protože nestihli včas opustit loď. Ani jim ale jistě neušlo, jaké hodnoty se nacházejí na palubě. Stejně nepravděpodobné bylo, že by to neohlásili svému velení. Marně.

Zřejmě ani největší poklady univerza by nepřiměly vetřelce změnit vražedné plány. Zabíjeli i tentokrát. Bez milosti a zcela chladně.

Možná bude lepší, když se zřítím v téhle lodi do rudého slunce, než abych pak musel nečinně čekat, až mě oddělají invazori! blesklo nesmrtelnému hlavou, když překonával poslední metry k přepážce, za níž byl hangár, v němž přistál s vřetenovitou lodí. Byl téměř stoprocentně přesvědčen, že jim tam nenajde, ale mylil se.

Hnali se k ní také Lanagh a Scheep. Zase jednou jednali proti jeho rozkazu. Zjevně jim to ale neprospělo, neboť vypadali pěkně zuboženě. Nikdy předtím je neviděl v tak mizerném stavu. Určitě spatřili na palubě generační lodi něco, co pořádně zchladilo jejich rozjívěnost - alespoň dočasně.

„Tak dělejte, pospěšte si!“ křikl na ne. „Zbývá nám už jen pár minut!“

Oba výrostci sebou vylekaně trhli, ale pak jako by dostali ránu elektrickým bičem a vříteli se na palubu vřetenovité lodi.

„Ještě si promluvíme o vaší nekázni!“ vyštěkl Pozemšťan. „Pokud se nám podaří uniknout peklu rudého slunce!“ Nařikající a bědující se hnali za ním na velitelský můstek.

Nesmrtelný je nikdy předtím takové nezažil. „Bud'te už konečně zticha!“ zařval, když sebral z pultu součástku a zasunul ji do počítače.

Sesuli se před ním na podlahu a mlčky se na něj dívali.

„Co si jen s vámi počnu?“ povzdechl si Alaska.

„Ty nás nemáš rád,“ vyčetl mu Lanagh. „Právě že vás mám rád, a to je na tom to nejhorší, protože to sám nedovedu pochopit,“ zavrčel.

- Vlečnými paprsky otevřel přepážku generační lodi a vřetenovité plavidlo vystřelilo z hangáru. Ze slunečního povrchu k nim vyšlehávaly žhnoucí plyny.

„Honem!“ popoháněl Alaska Saedelaere syntron. „Musíme odsud, jinak to nezvládneme!“

Nekonečně pomalu se vřetenovité oddělovalo od generační lodi. Jako by mu chyběla potřebná síla, aby se vymanilo ze silného gravitačního pole slunce.

„Spadneme do slunce,“ zašeptal Scheep a z očí mu zničehonic vyhrkly slzy.

„To je nás konec,“ zanařikal Lanagh. „Zemřeme stejně jako vládci té obří lodi. Jestliže se ani jim nepodařilo vymanit z přitažlivosti slunce, my nemáme nejmenší šanci.“

„Nemluvte nesmysly!“ okřikl je Pozemšťan. „My to dokážeme!“ Nebyl si tím však vůbec jist. Několik minut se zdálo, že vřetenovitá loď se skutečně neodpoutá od rudého obra. Pokaždé se na kousek vzdálila, a pak se opět propadla blíž ke slunci.

Náhle sebou ale trhla a zrychlila na maximum. Vzdálenost mezi oběma loděmi enormně vzrostla. Vzdalovalo se jim také rudé slunce.

Po několika vteřinách bylo jisté, že se vřetenovité dokázalo vymanit z gravitačního pole rudého obra. Zato obrovitý talíř se k němu řítit dál.

Pozemšťan sledoval jeho zánik a bylo mu z toho nesmírně smutno. Jak rád by si byl promluvil s tvory, jejichž národ dosáhl tak nepředstavitelně dlouhé existence!

Saedelaere se uchýlil do své kajuty a poslouchal, co dalšího bylo uloženo v paměti stříbřité kapsle. Postupně získával alespoň jakýs takýs přehled o dějinách zaniklého národa. Současně si plně uvědomoval, jakou ztrátu tím utrpěly ostatní národy univerza.

Musí stůj co stůj zjistit motiv nájezdníků. Musí intenzivně pátrat po všech neznámých nebezpečích. Jen tak bude lidstvo schopno účinně reagovat na to, co by mohlo ohrozit i je.

Seadelaere navedl vřetenovitou loď opět do neobydleného sektoru galaxie a současně přikázal syntronu, aby vyhodnotil všechny radiogramy, které přijal v uplynulých dnech. Potřeboval získat maximum informací.

Vtom k němu vešli Scheep a Lanagh.

„Napáchali jsme hodně, svinstva,“ prohlásili oba jakoby jedním dechem.

„Promiň,“ špitl zkroušeně Scheep.

„Viděli jsme tu spoustu mrtvých,“ řekl Lanagh. „Za těchhle okolností se fakt nedá dělat recese.“

„Chcete mi tím snad naznačit, že mě nějaký čas nechcete žhavit až doběla?“ zeptal se jich nositel Kůže rozmarně.

„Ne, nám postačí, když tě vytočíme těsně k bodu, než bys vybuchl,“ popíchl ho Scheep a ušklíbl se.

Lanagh šťouchl bratra do boku a zavrčel: „On chtěl jenom tímhle pitomým fůrkem zakrýt, jak ho to všechno zdrblo. Jasně že jsme pochopili, že situace je vážná.“

„Fakticky,“ přisvědčil Scheep.

Alaska Saedelaere chvíli tčkal pohledem z jednoho na druhého a nic neříkal. Raubyňané byli čím dál nervóznější, přešlapovali z nohy na nohu a nakonec se rozpačitě odporučeli.

„No, jenom jsme se chtěli omluvit," vyhrkl Lanagh, než opustil velitelský můstek.

„Fakt. Nic víc," přidal se horlivě Scheep a pak se vytratil rovněž.

Nesmrtelný si vydechl. Byl rád, že se alespoň zmírnilo napětí mezi ním a Raubyňany. Mohl se teď věnovat důležitějším věcem.

Vřetenovitá loď se prodírala čím dál hloub do galaxie zbavené obyvatelstva, když vtom nositel Kůže náhle zamění 5D vlnové fronty. Prikázal syntronu, aby je analyzoval a definoval.

„Nemohu," odpověděl k jeho úžasu počítač.

„Odkud přicházejí?" zeptal se ho Saedelaere.

„Pokud to mohu rozlišit, pak z desetiny Tolkandiru, která byla zničena jako poslední. Výchozí bod vlnových front se nachází na jižní straně galaxie asi dvanáct tisíc tři sta světelných let od středu.

„Moment! Jakže jsi řekl té galaxii?"

„Tolkandir!"

„Jak tě napadlo tohle jméno?"

„Vyhodnotil jsem všechny přijaté radiogramy. Ve většině z nich je v souvislosti s galaxií řeč o T-diru, v některých se ale nazývá Tolkandir!"

„Rozumím."

Stále připraven okamžitě upláchnout se blížil Nesmrtelný s lodí obezřele k místu, odkud vycházely podivné vlnové fronty. Chtěl o nich zjistit za každou cenu víc.

Jedno bylo nade vsi pochybu: Vlnové fronty mohli vysílat pouze neznámí invazori, protože kromě nich v galaxii už nikdo nebyl naživu. Uprchlíci se zdržovali v jedné hvězdokupě, která ale byla hodně vzdálená od centra.

Ve středu galaxie už nebyl žádný život, jenž v ní kdysi vznikl.

Pozemšťan si vzpomněl, že obě bytosti ve velitelském můstku generační lodi mluvily o vlnových frontách a jejich osudovém významu.

„Příliš riskuješ!" ozvala se Kummerogova kůže.

„Já vím," odsekl. „Ale jinak to nejde."

„Musí to být?"

„Potřebuju víc informací." nesmrtelný ukázal na výsledky syntronových operací. „Zatím nevíme prakticky nic. Vlnové fronty se nedají definovat. Nejsme ani schopni přesně říct, odkud přicházejí. A je zcela nejasné, kdo je skutečně vysílá. Nebo o tom snad něco víš?"

„Ne. Nevzpomínám si."

„Poznal Kummerog takové vlnové fronty?"

„Mrzí mě to, ale nic si nevybavuju."

Alaska tiše zaklel a pak řekl: „Když mi pomůžeš, bude riziko menší pro nás pro oba."

„Já vím. Pomáhám ti, jak nejlépe dovedu, ale momentálně pro tebe nemám žádné informace."

Vlnové fronty neustále sílily.

Raubyňané vklouzli na velitelský můstek

jako myšky. Na obrazovkách okamžitě viděli, co se děje. Začali se vyptávat, když ale Pozemšťan mlčel, nenápadně se uchýlili do kouta.

Nositel buněčného aktivátoru si toho všiml a řekl: „Promiňte, Momentálně vládne poněkud vyšší napětí. S vlnovými frontami nic nepořídíme."

Zatajil jim, ze se přímo děsí toho, co přijde. Zaměřili nás už invazori? uvažoval horečně. Platí vlnové fronty snad nám?

„Takhle to dál nejde," řekl palubnímu syntronu. „Nemůžeme čekat, až nás to dostane. Stáhneme se zpátky z tohoto sektoru někam do bezpečné vzdálenosti."

„Zahajuji požadovaný manévr," potvrdil mu počítač.

Vřetenová loď se sice dala do pohybu, ale nemohla dosáhnout hyperprostoru. Byla zajata v sektoru, v kterém se momentálně nacházela.

„A do háje!" zasténal Lanagh.

„Moc jsi riskoval, Alasko," vyčetl Pozemšťanovi Scheep. „Ted' nás zasáhne smrtonosné tetelení a jsme definitivně v hajzlu."

„Ještě zdaleka ne."

„Vždyť víme, jak to probíhalo na všech světech v téhle galaxii!" namítl Lanagh.

„Já nechci umřít!" zanařikal Scheep.

„Taky že neumřeš!" vykřikl Alaska Saedelaere o chlup důrazněji, než měl v úmyslu. Hned ho to zamrzelo a oběma Raubyňanům se omluvil.

Přešel k nim a přidřep si.

„Musíme zachovat klid," zapřísahal je. „Bylo by nanejvýš osudné, kdybychom teď ztratili nervy. To, že momentálně nemůžeme vletět do hyperprostoru, ještě přece vůbec nic neznamená."

„Až na to, že mají nad námi obrovskou převahu," prohlásil Lanagh suše.

„To se ještě ukáže," namítl nositel Kůže. „Je jen pravda, že jsou o krok před námi. To ale neznamená, že jsme

prohráli."

Nakazil oba výrostky svou sebejistotou a alespoň trochu je přesvědčil. Jako by zase doufali, že se z toho dostanou.

„Věříme ti," poznamenal Scheep.

„Protože jsi relativně nesmrtelný, máš o něco málo víc zkušeností než my," připojil se Lanagh.

„Máte pravdu, o něco málo ano," zasmál se Terranec.

Narovnal se a ustoupil o krok. Byl dva metry vysoký a hubený. Jeho tělo působilo vlastně křehkým dojmem, nicméně z něj vyzařovala tajemná síla, která dokázala leckoho varovat. Možná právě díky jí se také oba Raubyňané zatím drželi zpátky.

Saedelaere byl v podstatě sólista, introvert, ale situace vyžadovala, aby se postaral o oba nedospělé a převzal za ně odpovědnost.

Na jedné straně ho tento úkol zmáhal a denervoval, na druhé straně mu ale prospíval a dodával mu nové síly, když už se domníval, že ho zavalí děsivé události v Tolkandiru.

Pozemšťan se obrátil k syntronu a znovu se pokusil vlétnout do hyperprostoru. Marně. Nezbyvalo než Čekat.

V naději, že získá důležité informace, si ještě jednou přehrál rozhovory, které spolu vedly dvě bytosti na velitelském můstku obří kosmické lodi. Ujasnil si další souvislosti.

Cítil, jak mu přebíhá mráz po zádech, když ti dva mluvili o 5D vlnové frontě.

„...zvýší-li se vlnová fronta desetkrát. Možná ještě uvidíme obří lodě..."

„Kolikrát se zvýšila vlnová fronta?" ozval se syntron.

„Devět celých šestkrát. Tendence je nadále stoupající!"

„Co to znamená?" zapištěl náhle zajíkově Scheep.

„Mám strach," zakňučel Lanagh. „Vlnová fronta se zesateronásobí a pak..."

Nositel Kůže se sesul do velitelského křesla a nebyl schopen odpoutat zraky od monitorů.

„Jak jsme daleko?" -

„Faktor devět celých osm. Tendence stoupající!"

„Za chvíli to přijde!" zavřeštěl Lanagh.

„Faktor deset!" sdělil počítač.

Palubní přístroje a agregáty začaly vysazovat, rozsvítily se varovné kontrolky.

A pak se to stalo.

V galaxii se materializovalo čtrnáct lodí o průměru dvacet tři kilometrů.

A znovu se připomněla Kůže. „Už si vzpomínám!" zvolala. „Je to stejný konstrukční typ, který se stal málem osudný na jeho kořistné výpravě už Kurnmerogovi!"

V té chvíli udělal Nesmrtelný to, co měl udělat už dávno předtím. Vypnul nejdůležitější zdroje energie na palubě vřetenovité lodi. Zhaslo dokonce i světlo na velitelském můstku.

„Co blázníš?" zašeptal Scheep.

„Já se bojím ještě víc, když je tma," hlesl Lanagh.

Naskočilo nouzové osvětlení a na můstku zavládlo Šero.

„To je naše jediná Šance." Také nositel kůže mluvil mimoděk tiše, ačkoli lodě byly od nich vzdáleny téměř jeden světelný měsíc a jejich posádky je rozhodně nemohly slyšet.

Jeho taktika byla úspěšná, protože si vřetenovité lodě zjevně nikdo nevšiml.

Na rozdíl od ní byly obří lodě odolné vůči vlnovým frontám. Jen nakrátko se zastavily a opustily sektor v kurzu, vedoucím hlavní galaktické roviny „dolů", do mezegalaktického prázdna.

Vřetenovité plavidlo se vznášelo ve vesmíru neschopno pohybu a síla vlnových front neustále rostla.

Nakonec zaznamenaly fronty nejen palubní přístroje, ale také Alaska, Kůže, Lanagh a Scheep pocítili stěží snesitelný mentální tlak.

„To je moc!" zanařikal Scheep. „Ať to přestane!"

„Ochraň nás proti tomu!" zaškemral Lanagh. „Prosím, Alasko!"

O několik vteřin později upadli oba Raubyňané do bezvědomí.

Nositel Kůže cítil, že se cosi změnilo. Vytušil, že se blíží cosi obrovitého, záhadného. Veden instinktem přikázal Kůži, aby ho v sobě neprodyšně uzavřela.

Sotva uposlechla jeho rozkazu, zasáhl vřetenovitou loď a její posádku drtivý úder. Vypadalo to, že se rozletí na tisíc kousků.

A to bylo poslední, co nositel Kůže Alaska Saedelaere vnímal...

H. G. Francis MLČÍČÍ GALAXIE

Thoregon, sv. 39 (Perry Rhodan 1838)

Z německého originálu Die schweigende Galaxis, vydaného nakladatelstvím Verlagsunion Erich Pabel-Arthur Moewig KG

v Rastattu roku 1996, přeložil Jiří Podbrdský.

Vydal jako svou dvoutisící padesátou osmou publikaci
IZ, s. r. o.; Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1999.
Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková.
Výtvarný redaktor Jan Přibík. Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986. Praha 10-Uhřetěves.
Vydání první. Tematická skupina 13/34.